

התרבות שלו, וכן את היכולת לפעול תוך שיתוף פעולה. המפגש בין נוער מישראל ומגרמניה, מהווה אחד היסודות הבסיסיים של עבודת הנוער הבינלאומית בשתי המדינות ותורם למאמצים המשותפים להגיע להבנה בין העמים. המפגשים, כאמור, מבוססים על מודעות ורגישות לעבר וביחס לעתיד. הנוער שלנו למד על העבר וההווה של ישראל ושל גרמניה, על ההבדלים בין הדתות, וכמובן על השואה. לא מדובר בתוכנית שהחליפה את הביקור בפולין ובמחנות ההשמדה, אלא משהו קצת אחר, להפוך אותם לשגרירים של ישראל, ולהכיר להם את האחר. לימדנו אותם על אנטישמיות, ובתוך כך על תופעת הגזענות הכואבת

והתופעות הנלוות. כחלק מהצורך להבין כיצד להתמודד עם הגזענות, התלמידים למדו גם על התפתחויות אקטואליות במסגרת האיחוד האירופי, תהליך השלום במזרח התיכון, וקיבלו משימות פוליטיות וחברתיות, בניסיון להתמודד איתן.

כשהגיעו לגרמניה הם חיו אצל משפחות גרמניות, הכירו בתי ספר גרמנים, טיילו בערים ברוכסל ווימר, במוזיאונים ובמחנה הריכוז בוכנוולד. כשהנערים שלהם הגיעו לישראל, לאחר שלמדו אותם דברים כמו הנערים הישראלים, הם חרשו את הארץ מצפון עד דרום, והיו בשער הנגב, ירושלים והעיר העתיקה, מצדה, ים המלח, תל אביב ויפו, הכפר הירוק, הגליל המערבי, טבריה והגליל העליון.

קבוצה של 6 אמנים, תלמידי הכפר הירוק, משתתפת בפסטיבל הבינלאומי לאמנות "כלים של שלום" שבאכן שבגרמניה. זו הזדמנות כזו, לנגנים ולרקדנים, להשתלב באמנות של תלמידים בארצות שונות, ללמוד מאחרים ולהוכיח יכולתם האמנותית.

אבל הנערים שלנו לא נסעו רק לגרמניה: במסגרת חילופי הנוער, יצאה משלחת של תלמידים מהכפר לארה"ב, מתוך הרעיון המרכזי של היכרות בין תרבויות שונות ואפשרות להיחשף אל העולם הרחב. הם הגיעו בתחילה לטוסון באריזונה, באמצע המדבר וממש ליד מקסיקו, וסיירו במוסדות העיר, ביחידה הארצית לטילים בליסטיים, מוזיאונים ומאגר המטוסים הצבאי של ארה"ב. משם עברו לעיר הבירה וושינגטון, שם ביקרו בבית הלבן, בבית הקרבות הצבאי בארלינגטון והשתתפו בדיונים בגבעת הקפיטול. ואיך אפשר לומר ארה"ב בלי לתת לנוער לטעום מעט מניו-יורק, בבנין האו"ם, גראונד זירו, שכונת ברונקס ועוד.

והזרוע שלנו עוד נטויה: מפעל החילופין מחנך להעמקת הסובלנות, לדחיקת סימני הגזענות והדעות הקדומות, לתודעה של חשיבות הדמוקרטיה וזכויות האדם ולטיפוח קשר הידידות בין בני הדור הצעיר במדינות העולם.

לכל אחד מחברי המשלחת ברור כי להיות "שגריר צעיר" - מטלה לא פשוטה, המחייבת אותו לזכור בכל עת - כאשר הוא עומד בפני כיתה או משוחח עם בני המשפחה המארחת - כי אומנם הוא מייצג בראש ובראשונה את עצמו, אך לא פחות מזה את החברים בישראל ואת המדינה בה הוא גדל.

חילופי משלחות נוער מגרמניה ומישראל בכפר הירוק

"לזכור יחד, לבנות גשרים, מעבר לעתיד בין אדם לאדם"
משלחת הנוער מישראל בגרמניה

במסגרת פרויקט חילופי נוער, ישראל-גרמניה, יצאו בחודש מאי וספטמבר 2008, מהכפר הירוק, שתי משלחות של 36 תלמידים בליווי 4 מורים ומדריכים, לערים BRUCHSAL ו-WEIMAR שבגרמניה.

ההכנות לביקור כללו הרצאות מרוכזות שניתנו על ידי מורי בית הספר, נציגי השגרירות הגרמנית בישראל, נציגי השגרירות הישראלית בגרמניה, וכן הוראות ביטחון מטעם משרד החינוך בארץ. הנושאים היו מגוונים, כמו השואה, הקונפליקט הישראלי-פלסטיני, הישגי ישראל ב-60 שנות קיומה, ישראל בעיני התקשורת הבינלאומית, קטעי ספרות של גתה ושיילר, דפוס התנהגות בבתי המארחים וכגישות לגיבוש הקבוצה. כל חברי המשלחת שלטו בשפה האנגלית לצורך התקשורת עם המארחים.

חברי המשלחת התארחו בבתי המארחים, למדו להכיר את אורחות חייהם, תרבותם ואת עירם.

הביקור כלל הכרת בתי הספר המארחים, השתתפות במופעי תרבות ובספורים לשם הכרת המדינה. תלמידי הכפר הציגו בפני מארחיהם את הכפר, את בית הספר ואת הישגי מדינת ישראל.

התלמידים ביקרו במוזיאונים ובאתרים היסטוריים-תרבותיים בעלי חשיבות. התארחו אצל ראשי הערים ומשרדי החינוך של ברוכסל ושל ווימאר ובמוסדות יהודיים מקומיים.

חברי המשלחת לברוכסל חגגו את ליל-הסדר, יחד עם מארחיהם, בקהילת חב"ד ב-KARLSRUHE. טקס הזיכרון לקורבנות השואה בבית הקברות היהודי ב-EICHELBERG, והביקור במחנה הריכוז בוכנוואלד היוו את גולת הכותרת של הביקור.

”ביקור גומלין של משלחת הנוער מגרמניה בכפר הירוק”

באוקטובר 2008, נערך ביקור גומלין של שתי משלחות הנוער מווימאר ומברוכסל שבגרמניה. המשלחות כללו 36 נערים מכיתות י”א-י”ב ו-4 מבוגרים מלוויים.

חברי המשלחת התארחו בפנימייה שבכפר הירוק במשך השבוע, ובבתי הנערים הישראליים בשבתות.

בזמן שהותם של המשלחות בארץ, הכירו האורחים את הכפר הירוק על ענפיו השונים, טיילו ברחבי הארץ, על אתריה התרבותיים וההיסטוריים וחגגו את ליל חג סוכות, בכפר.

הביקור ב”יד-ושם”, בירושלים, וטקס הזיכרון המרגש במיוחד, אשר הוכן על ידי תלמידים ישראלים וגרמנים גם יחד, ברחבה שליד האנדרטה של יאנוש קורצ'ק, היווה את גולת הכותרת של הביקור.

חילופי המשלחות סייעו בידי הנערים משתי המדינות להפנים את המושגים: **”לזכור ולא לשכוח”, “לזכור יחד לבנות גשרים”, ו”מעבר לעתיד בין אדם לאדם”.**

נסיעה לגרמניה

בחודש אפריל 2008, יצאה קבוצת תלמידים מכיתות י"א - י"ב, לעיר ברוכסל שבגרמניה, במסגרת חילופי משלחות.

הביקור נמשך עשרה ימים ובמהלכו התארחנו בביתם של התלמידים הגרמנים - כל תלמיד התארח בביתו של תלמיד אחר. כמו-כן הצטרפו אלינו, בני המדריך ועינת המורה.

זו הייתה חוויה יוצאת מן הכלל, ולא נשכח אותה לאורך שנותינו. המשפחות פתחו את ביתן ואת ליבן עבורנו, והרגשנו שזהו ביתנו השני. הם לא חסכו מאיתנו מאום, ודאגו לכל דבר ובלבד שנרגיש רצויים ואהובים. במהלך הביקור יצאנו לטיולים ולאתרים רבים - סיור בעיר ברוכסל וביקור בלשכת ראש-העיר, סיור בעיר היילדברג, שיט בנהר הנקר, ביקור בבית-קברות יהודי עתיק, סיור בעיר קרלסרו וחגיגת ליל הסדר עם קהילת חב"ד שבעיר; סיור בשוויצריה במפלי הריין, סיור ב"יער השחור", ביקור במחנה ריכוז בצרפת ובפרלמנט האומות המאוחדות בעיר שטרסבורג; ניסויי ד.אן.איי במעבדות, ביקור באקדמיה למשטרה...

ההיכרות עם התלמידים ומשפחותיהם, נסכה בנו ביטחון בגרמניה האחרת. המאמץ הרב לארחנו, קבלת הפנים הלבבית והחמה, הרצון להראות לנו שהם שונים מאותם אלה שהיו אחראים להשמדת ששת המיליונים מבני עמנו - גרמה לנו להאמין שיש אנשים טובים, שונים, המוקיעים את מה שאירע ויעשו הכול כדי שנבין זאת.

בחודש נובמבר 2008, הגיעו התלמידים מברוכסל לכפר הירוק. ציפינו בכיליון עיניים לראותם שוב, ועשינו הכול כדי לארחם למופת ולהנעים את שהותם בארץ.

קבוצה זו התחילה את מסורת חילופי המשלחות, ואנו מקווים שמסורת זו תימשך לאורך שנים רבות.

חברי המשלחת

תוכנית חילופי תלמידים עם גרמניה

מאת: לאוניד גנקין, י"א/1

בחודש מרץ, במסגרת תוכנית חילופי נוער ישראל-גרמניה, יצאה מהכפר הירוק לברוכסל שבגרמניה משלחת, שכללה 18 תלמידים משכבת י"א ושני מורים מלווים. מטרת התוכנית הייתה הכרת מגוון התרבויות של שני העמים ויצירת הבנה הדדית וקשרים חדשים עם הנוער הגרמני. רצינו לבנות גשרים מבלי לשכוח את העבר. המשלחת כללה תוכנית מגוונת, בין היתר - היכרות עם התרבות הגרמנית, ביקור באתרים היסטוריים ועוד. החוויות היו אדירות. לי, באופן אישי, פשוט אין מילים כדי לתאר את הנסיעה הזאת - זה היה מדהים!

כל אחד מאיתנו התארח במשפחה של תלמיד מבית הספר המקומי. המשפחות קיבלו אותנו בחום רב, והאירוח היה מעולה. למשפחות המארחות היה תפקיד חשוב בתוכנית - נוסף לאירוח הפיזי, יצרנו קשרים עם בני המשפחה ועם חבריהם; דיברנו איתם על נושאים שקשורים להיסטוריה וניסינו להכיר יותר זה את זה.

התוכנית שלנו כללה ביקור בבית הספר (JKG Justus Knecht Gymnasium) במהלך הביקור סיירנו בבית הספר (לעומת הכפר הירוק, מדובר בבנין בודד באמצע העיר), נכחנו בשיעורים ונפגשנו עם המורים המקומיים. למרות שממבט ראשון יש הבדל עצום בינינו לבין הנערים הגרמנים, יש לנו הרבה דברים משותפים - אחרי הכול, הם בני נוער בדיוק כמונו, גם הם רוצים ליהנות מהחיים, גם להם יש אותן הבעיות ואותם התחביבים כמו שלנו.

בזמן המשלחת סיירנו במספר ערים בגרמניה, כולל סיורים בטירות יפהפיות ובארמונות. בבית הספר JKG, קיבלו אותנו בצורה מכובדת במידה יוצאת דופן. ביקרנו בעיריית ברוכסל ונפגשנו עם ראש העיר. כמו-כן היינו בפרלמנט האירופי - מרכז השלטון באירופה. הוא ממוקם בצורה סמלית על הגבול שבין צרפת לבין גרמניה לאורך ההיסטוריה. התוכנית שלנו כללה, בין היתר, ביקור באתרי טבע מדהימים - כמו היער השחור, וכמו מפלים בשוויץ. שני אירועים שהייתי רוצה לציין במיוחד - ביקור במחנה ריכוז וטקס בבית קברות.

הביקור במחנה הריכוז Struthof שבצרפת, היה חוויה חזקה מאוד ומזעזעת. המראות שם היו איומים. לפי דעתי, כל אחד חייב לחוות את זה כדי להבין מה באמת קרה שם בשנות מלחמת העולם השנייה. היחס המשפיל שקיבלנו מעובדי המקום בגלל הגעתנו סמוך לשעת סגירת האתר, הוסיף לחוויה האיומה. בימים האחרונים של הביקור, ערכנו טקס זיכרון בבית הקברות היהודי ב-Eichelberg. הטקס, שבו נכחו כל התלמידים והמשפחות המארחות, המורים שקיבלו את המשלחת ואף ראש העיר, היה לזכרם של היהודים שנספו בשואה. הוא כלל קריאת "יזכור", שירת שירים וציון שמותיהם של כל היהודים שגרו בברוכסל לפני השואה.

למרות התוכנית שהייתה לנו (אני חייב לציין שהיא באמת הייתה מצוינת), לפי דעתי, החלק החשוב ביותר במשלחת היה הזמן החופשי שהוקצב לנו. מדי יום קיבלנו זמן חופשי של כמה שעות, ובנוסף לכך, אף יום שלם חופשי (שבו שיחקנו כדורגל עם התלמידים הגרמנים). אני רואה בזמן החופשי משמעות רבה, כי בזמן הזה יכולנו באמת להכיר טוב יותר את התלמידים שאירחו אותנו, לצאת איתם, לטייל איתם, וכד'. אני חושב שזה מה שבאמת בנה את הקשרים החדשים, כפי שהייתה המטרה.

אני מאוד נהניתי מהמשלחת, ואני מחכה בקוצר רוח לביקור התלמידים הגרמנים בכפר הירוק בסתיו. לפי דעתי המטרה של המשלחת בהחלט הושגה - אנחנו התחברנו במהרה לתלמידים הגרמניים, חלקנו עדיין מכתבים איתם, ולאחדים מאיתנו אף יש תוכניות לבקר בגרמניה בקיץ. לסיכום, אני יכול להגיד רק דבר אחד - הנסיעה הזאת הייתה הדבר הכי טוב שעשיתי בחיים.

חילופי הנוער הראשונים

כבר בשנת 1955, ביקרה בישראל קבוצת הנוער הראשונה מגרמניה. עובדה זו בולטת בעיקר כיוון שרק עשר שנים לאחר מכן כוננו יחסים דיפלומטיים רשמיים בין שתי המדינות. כך שימשו חילופי הנוער כחלוץ בתקופה שבה כינון יחסים רשמיים בין ישראל וגרמניה עדיין נחשב כבלתי אפשרי.

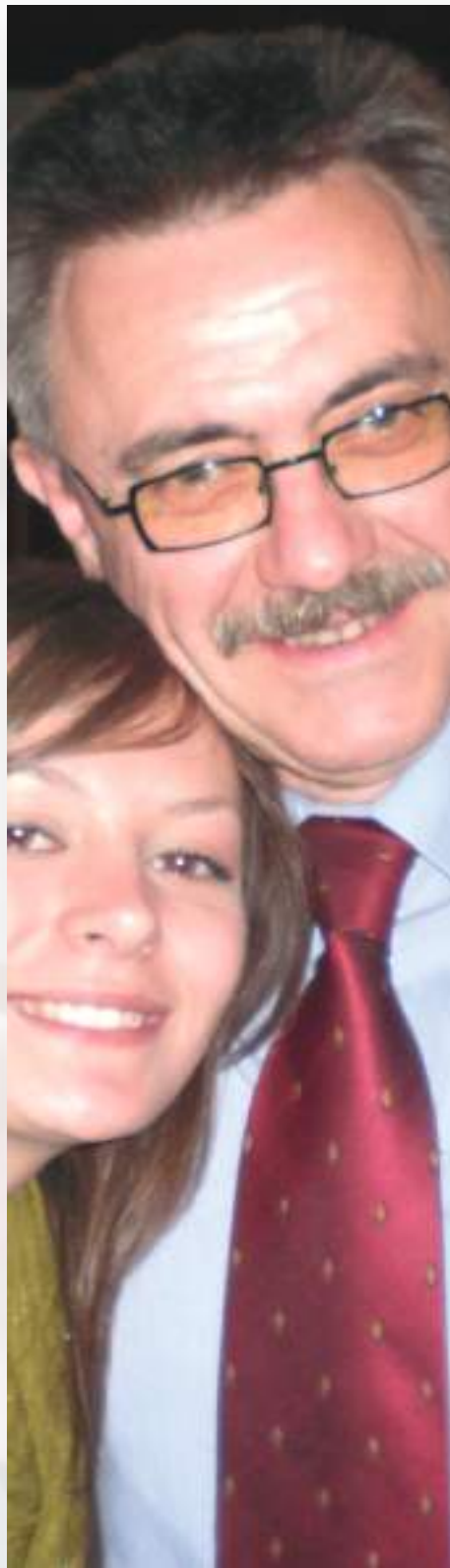
ב-1969 סיכמו נציגי המדינות לראשונה על קיומן של תוכניות חילופין שנתיות.

רק בשנת 1973, קיבלו חילופי הנוער גושפנקה רשמית ומחייבת, כאשר משרד הנוער, המשפחה והבריאות הגרמני והמועצה הציבורית לחילופי נוער בישראל הקימו את ה"וועדה הגרמנית-ישראלית לחילופי נוער" וגיבשו "תקנות משותפות לביצוע וקידום חילופי הנוער הישראלים-גרמניים".

המטרות המוצהרות של חילופי הנוער הישראלים-גרמניים הן היכרות, הבנה הדדית ועשייה משותפת.

מספר רב של ארגונים ומוסדות פועלים היום במסגרת חילופי הנוער. לרגל ביקורו בארץ באביב 2000, הציע נשיא גרמניה, יוהנס ראן, לתמוך באופן פעיל בחילופי הנוער ולהרחיבם. לפיכך סוכם על הקמתם של משרדי תיאום לחילופי הנוער הישראלים-גרמנים בגרמניה ובארץ.

ב-23 באוקטובר 2001 נפתח בטקס חגיגי מרכז התיאום הגרמני "ConAct" בוויטנברג. בצד הישראלי משמשת המועצה הציבורית כמשרד תיאום לחילופי הנוער בין גרמניה לישראל.

חילופי הנוער משחקים תפקיד מרכזי ביחסים בין גרמניה וישראל. בביקורים הרשמיים ההדדיים בשנת 2005, חזרו והדגישו הנשיאים קוהלר וקצב, שהמגעים בין בני הנוער יעצבו את עתידם של יחסי גרמניה-ישראל. התוכניות הבינלאומיות לחילופי נוער, מהוות הזדמנות לאנשים צעירים להרחיב אופקים ולהכיר שיטות פוליטיות וחברתיות שונות ומגוונות.

ממשלת גרמניה תומכת בחילופי הנוער הגרמנים-ישראלים עם כשני מיליון אירו בשנה. כך תופסים החילופים עם ישראל את המקום הרביעי אחרי צרפת, פולין וארה"ב.

עד שנת 2000 השתתפו מדי שנה בחילופי הנוער בין 8000 ל-10000 צעירים ישראלים וגרמנים. הרוב, כ-60%, בא מגרמניה לישראל.

במסגרת חילופי הנוער התקיימו בשנת 2005 בסך הכול 150 פעילויות בגרמניה ובארץ, והן נתמכו מתקציבי תכנית הנוער והילדים של ממשלת גרמניה. הוועדה הגרמנית-ישראלית לחילופי נוער גרמניים-ישראלים, הציעה לשנת 2006 כ-220 תוכניות.

פרויקט "מסע" בכפר הירוק

פרויקט מסע בכפר הירוק פועל מטעם "מסע" ישראל. במסגרת הפרויקט צעירים יהודים (בגילאים 18-30) מכל העולם מגיעים לישראל. המפגש מחזק את הזהות היהודית של הצעירים ומאפשר ליצור עבורם חוויה בעלת משמעות. "מסע" מאפשר לקבל מענקים ומלגות וכן יוזם פעילויות, סדנאות ופרויקטים בזמן השהות בישראל.

אחד מפרויקטים אלה הפועל בכפר הירוק הוא "Because We Care". הפרויקט מיועד לגילאים 21-30. במסגרת הפרויקט ניתנת לצעירים הזדמנות ייחודית לממש את הניסיון והידע האישי שלהם כדי לתרום לחברה בישראל. המתנדבים בכפר הירוק עובדים במשק החקלאי, מלמדים באנגלית מקצוע על פי בחירתם, לומדים עברית ומתנדבים בקהילה. פרויקט זה הביא רבים מהצעירים לעלות לארץ ולקבוע כאן את ביתם.

BECAUSE WE CARE STILL GOING STRONG 2007

The Because We Care Program, auspices of Masa started in Jan. 2007. It offers participants the opportunity to live and work at Kfar Hayarok in Ramat Hasharon, a kibbutz-like boarding school for Israeli youth. The Kfar is an educational organization that has about 1500 students, both native Israelis and recent immigrants from places like Ethiopia and Russia. Its aim is to empower the students so they are able to develop and flourish, while simultaneously teaching them important values of cooperation and mutual responsibility.

With many ongoing projects, the volunteers contribute to the farming, schooling, and kfar community.

Each morning, the participants volunteer at various places around the farm, such as the horse stables, chicken coop, nursery school, and fields. As city kids, they thrive taking advantage of these unique opportunities. For example, those who volunteer at the chicken coop collect eggs for the kfar to eat and sell. The kfar is raising 15,000 chickens for poultry.

Thanks to MASA, they are growing an organic garden with vegetables and flowers. Kfar students have already complimented on their work, and will assist with this project. Another huge undertaking which was completed in the summer of 2007 is murals created by students, under the guidance of a Canadian artist, Amy Forristal, who volunteered most of her time to illustrate popular proverbs from all over the world. The creation is 10 meter in width by 2.5 meter in height wall, located between the two school buildings.

Each member also teaches several classes of 7th grade English enrichment. They infuse their personal interests with teaching English to provide their students with a new and fun perspective to learn English. Topics include mathematics, history, creative writing, public speaking, and more. For example, in a mathematics lesson, students collected and analyzed data by timing themselves in relay races.

The volunteers hope they appreciate these hands-on, active methods

to practice their English. They also lead extracurricular activities for the students who live on the kfar. Tenth grade girls practice cheerleading and dance twice per week. After only two weeks of practice, they are already doing stunts and putting girls in the air. The volunteers tutor students in English and help them with their homework. In addition, a rugby team exists with regular practices and Wed. night is movie night in English. All created by those from the Because We Care Program. They hope to start more arts and crafts and drama.

The volunteers are so grateful to MASA, Kfar Hayarok, and other philanthropists for providing them with resources to volunteer and contribute to the community here. MASA has been a wonderful guide in bringing them to Israel and providing support and programming for their time here. They look forward to more MASA opportunities and giving back to our homeland.

Every student is a diamond.

By Lory Cooper

St. Louis, MO.

BECAUSE WE CARE AT HAKFAR HAYAROK

תיאור התכנית:

המתנדבים מלמדים נושא, על פי בחירתם, באנגלית לכיתה של 15 תלמידים. הם עובדים במשק החקלאי ולומדים עברית 3 שעות ביום. התכנית מהווה הזדמנות מיוחדת, לצעירים בני 21 עד 30, לתרום מניסיונם ומהידע שלהם לטובת החברה הישראלית, תוך השתתפות פעילה בחיי הכפר הירוק.

המתנדבים מתגוררים בכפר הירוק, באווירה קיבוצית, המתפרש על שטח גדול במרחק של כ-15 דקות צפונית לתל-אביב.

המתנדבים מעורבים בחיי הכפר דרך עבודה, לימוד ופעילויות העשרה שונות. משך חמישה חודשים הם יחיו ויעבדו בישראל, יחלקו את הידע שלהם וילמדו מאחרים.

בואו והצטרפו אלינו!

Description of the program

The volunteers teach a topic of their choice in English, 15 students in a class, work on the farm and 3 hours/day Hebrew classes.

Because We Care at Kfar Hayarok is a unique opportunity for anyone aged 21-30 who wants to use their own experience and knowledge to make a positive contribution to Israeli society through active participation on the Agricultural boarding school. The volunteer will get to live at Kfar Hayarok, a kibbutz-type eco-setting, situated on 500 beautiful acres, and only 15 minutes north of Tel Aviv. They become integrated into the life of the Kfar by working on the farm and teaching in the classroom as well as creating extra curriculum activities for the students.

For 5 months they will be able to live and work in Israel, sharing what they know while learning from others. Come join us!

תלמידים מספרים לימודים עבודה וחברה

ידיעות הכפר הירוק

מספר 118	תאריך: 11.8.2018	תאריך: 11.8.2018	תאריך: 11.8.2018	תאריך: 11.8.2018	תאריך: 11.8.2018	תאריך: 11.8.2018	תאריך: 11.8.2018	תאריך: 11.8.2018	תאריך: 11.8.2018
----------	------------------	------------------	------------------	------------------	------------------	------------------	------------------	------------------	------------------

אקולוגיה זה אנחנו. כמה יפה, כמה מעט

מאת אורי הררי, "ידיעות הכפר הירוק"

תלמידי ז'7 יצאו לבריכת החורף של הכפר, ופגשו טריטונים ואילניות, קרפדות ומגלנים. מתברר, שבלי כל אלה, החיים שלנו שווים הרבה פחות. מפגש עם צפרדעים וחיות מים אחרות? מתאים לנו.

בחודש פברואר יצאו תלמידי כיתה ז'7 ורוני שושן, המורה לשל"ח, לבריכת החורף בכפר. גם בעת הנסיעה לבריכה, רוני לא בזבז זמן והסב את תשומת הלב לכביש, שתוכנן להיסלל על חשבון בריכות החימצון, ולבעיות נוספות. הילדים הביעו דאגה ורצון להשפיע ולעזור בכל הבעיות.

כשהגענו, הסביר רוני לילדים על החיות שבסכנת הכחדה, ועל חשיבות הבריכה. רואים על רוני שהטבע חשוב לו, ושהילדים מושפעים מדאגתו לסביבה.

רוני, מהי בעצם בריכת חורף?

"זהו מקווה מים ענקי, שנוצר עם בוא הגשם, ומתקיים לזמן קצר, עד מרץ או לכל היותר, יוני. כשליש ממיני בעלי החיים והצמחים שנמצאים בסכנת הכחדה בישראל, קשורים לבריכת החורף. החברה להגנת הטבע פועלת למען בריכת החורף."

בזמן האחרון מדברים על התחממות גלובאלית וחור באוזון. איך כל זה מתקשר לבריכת החורף?

"השנה הזו יבשה במיוחד. הכפר הירוק לא ידע בצורת כמו זו כבר מאה וחמישים שנה! הממוצע השנתי באילת הוא 12 מ"מ של גשם, ואצלנו ירדו השנה רק 8 מ"מ! ההשפעה על בריכת החורף לא איחרה לבוא. יש המוני בעלי חיים, שמגיעים אל מעט המים שיש, ובעלי חיים שזקוקים להרבה מים, פשוט נעלמו. כמו ציפורי המים שביקרו בכפר בשנים עברו."

אלו בעלי חיים נמצאים בבריכת החורף בכפר?

”יש טריטונים, טריטון פסים, שנמצא בסכנת הכחדה חמורה; אילניות, קרפדות; סנוניות, שמקננות באזור הבריכה, ברכיות שמגדלות בבריכה צאצאים; מגלנים, אנפות, שבאות כדי לאכול את הדו-חיים במים, ינשוף שאוהב לעמוד ליד הבריכה; וישנה גם סביבת צמחים ייחודית בזכות הבריכה. בריכת החורף מצילה בעלי חיים רבים מהכחדה.”

מה כבר הילדים יכולים לעשות?

”הילדים עוזרים בכך שהם רואים את הבריכות, ומספרים לעולם על היופי שבשטח. מספרים לאנשים, ובעזרת אירועים כמו צעדת הכפר אנחנו מגייסים אנשים שאיכפת להם, ושומרים על השטח מתוכניות הבנייה.”

”הפעילות של בית הספר חשובה מאוד. זה חשוב שבני האדם יתרשמו כמה שיותר מהאזור הזה. לשמור אותו כמשאב זה חשוב מאוד. בנוסף, הילדים בכפר ביצעו פרויקטים של ניקיון ושל שילוט.”

מה אתה עושה פה בכפר?

”המטרה שלי היא ליצור קשר בין האדם לטבע, שילמד על הטבע, יכיר אותו, יעריך, יאהב וישמור עליו. כל היציאות האלה לשטח עם הכיתות - זה בשביל ליצור חוויה, ליצור קשר בין כיף לטבע. השטח הוא מנוף לפעילות מיטיבה, תורמת לקהילה.”

”הטבע בכפר הירוק הוא משאב. צריך לשמור עליו, צריך להבין שנוגסים בשטחים של הכפר, פורצים כביש, מורידים בריכות חימצון, פוגעים בעצי פקאן; קורים דברים שפוגעים בערך האקולוגי של השטח. אסור לשכוח שאחרי שכרתת עץ, אי אפשר פשוט להעמיד אותו חזרה.”

מה מבחינתך התסריט האופטימאלי לבריכת החורף?

”אני מקווה מאוד שהשטח יוגדר כשטח אקולוגי חשוב, ושיישמר. שייתנו לשפר אותו, שהקהילה תבוא לאירוע הגדול ואנשים יתאהבו בבריכה. שיעזבו את השטח בשקט, ובית-הספר ידאג לקשר שבין הקהל לבריכה. הרי הכפר הירוק בלי ירוק - זה לא אותו דבר.”

מה היית רוצה להעביר לכל בית-הספר מעל דפי העיתון?
"לספר על מכתב שכתב הצ'יף של סיאטל לנשיא ארצות הברית ב-1855, לאחר
שזה ביקש לקנות את האדמות של הצ'יף במחיר מגוחך, והצ'יף ידע, שאם לא
יסכים לעסקה, יטבח הנשיא אותו ואת אנשיו.

"אין מקום שקט בערי האיש הלבן. אין מקום לשמוע את עלי האביב או את אוושת
כנפי החרקים. מה עוד יש בחיים אם האדם אינו יכול לשמוע את קריאת הבדידות
של העפרוני או את ויכוח הצפרדעים סביב הבריכה בלילה. כל הדברים חולקים
באותה נשימה - החיות, העצים, האדם. האדם הלבן אינו נראה כמבחין באוויר
אותו הוא נושם, כאדם גוסס ימים רבים, הוא אטום לצחנה..."

"החיים שלנו שווים הרבה פחות, כשכל אלה לא לידנו."

בט"ו בשבט יצאה שיכבת ז' לטעת עצים ביער המשקי.
בתחילת האירוע, כל ילד תקע שלט ליד השתיל שלו ובו נכתב שמו. רבים
מהתלמידים הצטלמו עם העץ שלהם. בסוף הדרך בכפר הירוק, יראה כל אחד
איך העץ שלו גדל.

אין לא יכול - יש לא רוצה

מאת: ורוניקה נד'לנסקי, י"א/1

לא העמידה בזמנים ולא ההיכרות עם נשק - מה שלמדתי בגדנ"ע היה, שיש לי משמעת עצמית וכוח סבל, ושאם ארצה, שום כאב גופני לא יעצור אותי בדרך למטרה.

אלה ימים שאזכור זמן רב. חוויות לכל החיים, שיעלו בי חיוך. הגדנ"ע זה חמישה ימים של היכרות שלך עם עצמך, להבין מה אתה רוצה להיות בעתיד, בשירות הצבאי. אבל גדנ"ע זה לא בשביל להכיר את מגוון התפקידים בצה"ל, ולא בשביל ללמוד להפעיל כלי נשק, ולא בשביל לראות איך אתם מבחינה פיזית. מי שחושב כך - טועה.

נכון, יש פעילות גופנית ולומדים קצת על נשק ועל התפקידים, אבל מה שחשוב הוא שיוצאים מהגדנ"ע עם משמעת עצמית יותר גבוהה עם כוח סבל ואמונה בעצמך, כי המפקדים ניסו להוכיח ש"אם אתה רוצה - אתה יכול". אני הבנתי שאם אני רוצה להוכיח לעצמי שאני יכולה, שום כאב גופני לא יעצור אותי, אין כזה דבר לא יכול - יש לא רוצה. המנטאליות לוקחת חלק מאוד חשוב בחיים שלנו והפגיעות, הפציעות, הצלקות האמיתיות הן לא על הגוף - הן ברגשות שלנו, במחשבות שלנו בנפש.

הכוח המנטאלי הרבה יותר חזק מהפיזי, וזה משהו חשוב שלומדים אחרי חמישה ימים, לומדים להתגבר על כל הדברים האלה.

עוד דבר חשוב הם הערכים והכבוד לזולת. צה"ל הוא צבא עם ערכים. בחמישה ימים למדנו על עזרה הדדית וכבוד, על משמעת עצמית, על ערכים. אתה יורד מהאוטובוס ומגיע לבסיס צבאי שהוא כביכול מנותק מהעולם, ואתה בעולם שבו נותנים לך פקודות, שאומרים לך מתי לאכול ומתי להתפנות, ומתי לדבר בטלפון. עולם שבו לומדים להסתדר בהפסקה של חמש דקות; למלא מימייה, לדבר בפלאפון, לעשן את הסיגריה וללכת לשירותים.

לומדים שתמיד יש את החלש בקבוצה, שלא כולנו שווים ולומדים לעזור לאותו אחר, לומדים לכבד כל אחד. ולומדים שאפילו כדי להשתמש בנשק יש כללים חשובים, ולא כללי בטיחות ולא איך לירות יותר נכון, אלא איך להגן על עצמך ועל המדינה ותוך כדי זה לא להיות צבא דמוני ורוצה, לומדים את טוהר הנשק.

ואם כבר מדברים על השיא של הגדנ"ע, אז בשבילי הוא היה שבירת דיסטנס. רבע שעה לפני שעלינו על האוטובוסים בדרך לבית הספר, היינו כבר על אזרחי וראינו איך כל הצוותים מדברים עם המפקדים שלהם בחופשיות, על כל הדברים הפרטיים, איך הם צוחקים איתם, ורק המפקד שלנו משום-מה מאחר. אותי זה איכזב, חשבתי שהמפקד שלי יחליט ששבירת דיסטנס זה לא נחוץ.

אבל הוא הגיע. התיישבנו בחית והוא סיפר לנו על עצמו. את הרבע שעה הזאת אני לא אשכח בחיים. בדקה האחרונה, כשהמפקד חילק לכולנו כובעים עם הקדשה שהוא כתב, פשוט לא יכולתי להחזיק יותר. התפרקתי ובכיתי. ההקדשה הייתה: "השמים הם לא הגבול, הם רק ההתחלה!" הכובע הזה מולי עכשיו כשאני כותבת את זה, וזה מזכיר לי את השבוע הכי טוב בחיים שלי.

כיתה י"ב, סוף

עדיין ילדים

רגע לפני הבגרויות והצבא, עוצרים לראות עד כמה השתנינו והאם התבגרנו כמובטח מורן ברזילי, י"ב/2

סוף סוף הגענו לסוף י"ב.

מה נעשה עכשיו? אחדים מאיתנו כבר בחרו מסלולים בצבא, אחרים לא. ובכל מקרה, האם נשולב בצבא במסלול שאנחנו רוצים? לאן ילכו חברינו ומתי ניפגש איתם שוב? ובכלל, איך נסתדר אחרי בית הספר?

אני מניח, כי שאלות אלו ייפתרו ויתבהרו בעתיד הקרוב. ובינתיים נשאלת השאלה: האם אנחנו מרגישים בוגרים יותר לקראת סיום התיכון? לדעתי, התשובה היא ממש לא! מעבר לשינוי בגובה ובמראה הכללי, אני לא מצליח להבחין אצל האנשים בשוני מהותי.

אם משווים איך עברו עלינו השיעורים כשהיינו בכיתה ז' לעומת איך שאנחנו בכיתה י"ב, עולות מסקנות קשות. למשל, שהמורים לא הצליחו להנחיל לנו כללי התנהגות בשיעור. לעומת זאת, אנחנו רכשנו מיומנות כיצד להעביר את השיעור בדרכנו, ללא שליטת המורים. המסקנה: לא השתנינו מבחינת ההתנהגות לעומת השנים הקודמות.

אבל אולי זה עוד יגיע. בתחילת י"ב עדיין לא הרגשנו שזו השנה האחרונה שלנו בבית הספר. עדיין היינו תחת הרושם שיש זמן רב עד לסוף, ולכן הציפיות היו כמו בשנים קודמות - להצליח במקצועות הלימוד שבחרנו, להשקיע בלימודים, למצוא חברה.

אבל ככל שחלפו השבועות הבנו, כי עוד מעט נגמרים הלימודים וכי יש דברים שחשוב לתכנן לעתיד - פסיכומטרי, צבא, אולי אפילו איזה תואר נעשה באוניברסיטה...

ובאמת, בתקופה האחרונה אנחנו טיפה משתנים. אם איבדנו את הרצון ללמוד, הוא חוזר בשנית לקראת הבגרויות, ואנחנו מצפים מעצמנו ליותר. ולדובדבן שבקצפת - הסוף הטוב. סוף סוף נגמרת שנת הלימודים, ואנחנו יוצאים אל העולם. אני רוצה לשרת בצבא, להגן על מדינתנו, ואני מתרגש מכך. רק כשתסתיים שנת הלימודים הזאת ואוכל להמשיך הלאה.

מצטיינים ומתנדבים

פרויקט חדש יוצא לדרך בכפר / תלמידים מצטיינים נרתמים לעזור לאלה

שמתקשים קצת יותר / דרושים עוד מתנדבים / נראה אתכם

מאת: רועי לדר, י"א / 1

כמו בכל בית ספר תיכון בעולם, גם בכפר הירוק יש סוגים רבים של תלמידים. מה אין לנו? מוזיקאים, מעצבי אופנה, אנשי קולנוע, זמרים, אנשי מחשבים ולאחרונה גם מורים.

בפרויקט חדש, שיזמה מועצת הנוער ומתחיל לפעול בימים אלה, מתארגנת קבוצה של תלמידים מצטיינים מהשכבות הבוגרות, כדי לסייע לתלמידים מהחטיבה המכינה (ד' - ח'), המתקשים בלימודים, לשפר את ההישגים שלהם, תוך חיזוק הקשר בין השכבות.

"בשבועות האחרונים אספנו בשכבות הבוגרות את הפרטים של תלמידים מצטיינים רבים", סיפר ליאוניד גנטין, ממובילי הפרויקט: "תלמידים שגייסנו הסכימו לעבוד בהתנדבות, ועל חשבון שעותיהם החופשיות בלבד."

ואכן, הפרויקט יתקיים רק בשעות החופשיות של החונכים ושל החניכים. לאחרונה, הופץ מכתב למחנכי הכיתות הצעירות, הקורא להם להעביר מידע בנוגע לתלמידים מתקשים. "הפרויקט הוקם בגלל הצורך של תלמידי הכפר בתמיכה לימודית נוספת", אמר ליאוניד, "אנחנו סומכים על המורים שיעניקו לנו שיתוף פעולה מלא, וישלחו לנו את הרשימות בהקדם האפשרי כדי שנוכל לאפשר התחלה מהירה ויעילה של הפרויקט."

ואומנם, השלב הראשון של הפרויקט מתקדם בצורה חלקה, אם כי ישנם קשיים מסוימים. כמו למשל בעיית השעות לכל תלמידי הכפר יש מספר מוגבל של שעות פנויות בשבוע. "כן, יש קושי", אמר ליאוניד, "בדרך כלל, רוב השעות הפנויות בשכבות הצעירות הן בסוף היום. בשכבות הבוגרות, לעומת זאת, השעות יכולות להיות גם בתחילת היום ובאמצעו." כשנשאל על הפתרון לבעיה, ענה: "אנחנו עושים התאמה בין החונכים לחניכים ובודקים אילו צירופים מאפשרים לנו לנצל יותר שעות פנויות." התאמת השעות אף יוצרת קושי בגיוס החונכים. לא כל התלמידים רואים בעין יפה את העובדה שהם צריכים לוותר על השעות החופשיות. אך ליאוניד שב ומדגיש: "אנשים שבאמת רוצים להתנדב - יתנדבו. גם בשעות החופשיות. אנחנו מגייסים רק את הרציניים והנחושים ביותר. אם תלמיד מוכן להתנדב רק על חשבון שיעורים, רק כדי שתהיה לו הצדקה לא להגיע לשיעור, אז אנחנו לא רוצים אותו בקבוצה."

ואכן, עד כה גויס מספר חונכים לא מבוטל, אך עדיין אין בו די. "אנחנו זקוקים לעוד מתנדבים, מתוודה ליאוניד, "לאחרונה, תלינו מודעות במסדרונות התיכון, אך בינתיים אף אחד לא ענה להן."

מה, אם כן, יהיה היקף הפרויקט?
"לצערי, התוכנית תפעל כרגע במתכונת מצומצמת. במכתב ששלחנו, ביקשנו מהמחנכים להעביר אלינו שמות של ארבעה תלמידים לכל היותר, המדורגים על פי העזרה הנדרשת."

"לאור המצב הנוכחי, לא נוכל להתחייב לעזור לכל תלמיד. אך למרות הקשיים, לא נוותר. הקמנו את הפרויקט על מנת לשפר את חווית הלמידה של תלמידינו, וכך נעשה."

מה תרצה להוסיף?
"בואו להתנדב! גם אם יש לכם רק שעה אחת פנויה בשבוע, זה יכול לעזור לנו."

כל הכפר במה

אחרי 58 שנות פעילות, מגמת תיאטרון בכפר הירוק קורמת עור וגידים /
שפת גוף, אילתור ופיתוח הדמיון, הם רק חלק מהעבודה הקשה של התלמידים
בדרך למיצוי הכישרון
מאת: נוי קוגמן

"כל העולם במה, כל איש וכל אישה רק שחקנים הם. כולם כניסות ויציאות להם, וכל אדם על פי תורו משחק תפקידים רבים, במחזה ששבע עלילות לו".

ציטוט זה ממחזהו של שייקספיר "כטוב בעיניכם", נחקק בתודעה הקולקטיבית כמסמל יותר מכל את התיאטרון. הטענה היא שאין משמעות לאמירה שהתיאטרון הוא חיקוי של החיים, כי החיים עצמם הם תיאטרון, שבו כל אחד בוחר לו תפקיד ועל פיו הוא מתנהג.

קבוצה של עשרה ילדים, בהם עבדכם הנאמן, החליטה לשחק את תפקיד החלוצים, ויחד עם מדריך ליצור את אחת מנקודות האור היפות בכפר.

לאחר 58 שנות פעילות של הכפר הירוק, סוף סוף מגמת תיאטרון קורמת עור וגידים. מדי יום שלישי מתכנסת קבוצה של ארבעה-עשר בני שיכבה ט' ושישה משיכבה ח', סביב אמנויות הבמה. התקווה היא שבשנה הבאה חברי הקבוצה יהפכו להיות הראשונים שלומדים תיאטרון לבגרות בבית ספרנו.

מדריך הקבוצה הוא יונתן עוזיאל, שחקן מקצועי, שהשתתף כבר בכמה הצגות וסרטים, כולל תפקיד ראשי בסרט "מפטיר" של דויד דאזהשווילי. יונתן מתאמץ לרסן את פרץ האנרגיה של חברי הקבוצה, ולתעל אותו למשהו חיובי. הוא משפר במיומנויות הדרושות לתיאטרון ולחיים שבהם, כמו שיתוף פעולה, שפת גוף, דיקציה, אלתור, דמיון ועוד. בשלב זה הקבוצה מתמקדת בפעילויות, אך מתוכננת גם למידה על ההיסטוריה של התיאטרון. "צריך שיהיה קשר בין העיוני למעשי", קובע עוזיאל בנחרצות.

השיעור מתחיל, כרגיל, במשחקים ובפעילויות שבהן הדגש הוא על הגופניות. הפעם שיחקו "לתפוש אש", משחק שאפשר לתמצת אותו ב"תרוץ ואל תיתן לאף אחד לעצור אותך", ולאחר מכן עבדנו עם החלל והפכנו אותו למוצק שבו מפלסים דרך, מים שבהם שוחים, אוויר שבו עפים. לכאורה, משימות שאינן

קשורות לתיאטרון או לשינון טקסט ואימון עליו, אבל עוזיאל מסביר שמדובר במדרגות, שדרך מגיעים לריכוז הדרוש, ושזה משפר את היכולת להכיר את גופנו וכך גם את עצמנו.

ביוון העתיקה, סיפר לנו פעם, התיאטרון היה ממוקם בדרך שבין השוק למקדש. המדרגות הן, לפיכך, הדרך שלנו מהשיגרה והפיזור אל המיצוי העצמי וההבנה המלאה שלנו את גופנו ואת נפשנו.

בהמשך השיעור, חברי הקבוצה, כל אחד בתורו, עלו ל"במה" (שבשלב זה, לצערנו, היא רק רצפה), והקריאו שיר משוררים לבחירתם. עוזיאל העיר כמעט לכולם את אותה הערה: "ספר את השיר! אל תתמקד בלהקריא טכנית, תעביר

את המשמעות. תספר לי את הסיפור שמוצג בשיר. כשאתה מספר סיפור לחבר,
זה בא לך טבעי, ופה אתה מזייף!"

ההערה חזרה על עצמה בנוסחים מנוסחים שונים. אז הנה אני כאן, כותב לעיתון
בית הספר, ומספר את הסיפור הקטן, אך היפה, על סתם ילדים, לא נסיכים, לא
קבצנים ולא דמויות תיאטרליות אחרות, שעשו מעשה. שהחליטו שחשוב להם,
בנוסף ללימודים הסטנדרטיים, גם להעשיר את נפשם באמנות התיאטרון.

כך תהנה בפנימייה

קשה לך קצת - אל תיסגר, אל תיבהל. פתח את עצמך אל החברים, ואל תפחד: אף אחד לא יאכל אותך

מאת: אלכסנדרה טישצינקי, י'1

כתלמידת שנה רביעית, אני מכירה חניכים רבים שזו השנה הראשונה או השנייה שלהם, ומאוד קשה להם.

הם רוצים להיות בבית, יש כאלה שלועגים וקוראים להם "חלשלוש" ו"ילד של אימא", אבל מה אני אגיד לכם? זה לא הוגן. האמינו לי, אני עברתי את זה שלוש שנים. רק השנה אני נהנית בפנימייה.

הסיבה היא שמצאתי את האנשים שהם באמת חברים שלי, או יותר נכון הבנתי מי הם. החברים שלך תמיד מסביבך. אתה רק צריך לפתוח את עצמך ולקבל אותם.

את התהליך הזה אומנם קשה מאוד לבצע, אבל זה אפשרי. אני עברתי את התהליך הזה, ועכשיו אני נהנית מכל רגע עם חבריי בפנימייה. יש אפילו רגעים שאני לא רוצה לחזור הביתה.

אז תפתחו את עצמכם גם אתם אל חברים. אל תפחדו מאף אחד, כי אף אחד לא יאכל אתכם. רק תאמינו בעצמכם ותאהבו את עצמכם כפי שאתם.

ואם אתם עדיין צריכים עזרה, אל תחששו לבקש אותה מהצוות או מהחניכים הבוגרים. הם יותר מאשר ישמחו לתת לכם יד. יכול מאוד להיות שהם עברו בדיוק אותם דברים, ומכירים את מה שאתם עוברים.

תודה, ריושקה!

מי הייתה האישה שמאחורי בית האמנויות וחדר המחשבים שלנו / ולמה דווקא בכפר הירוק הקימו בני משפחתה את "בית ריושקה" מאת: אווה לנדסמן

בית ריושקה הוא בית ספר לאמנויות של הכפר הירוק, בו לומדים ריקוד, שירה, מוזיקה, משחק, עיצוב פיסול ועוד. אם אתם בקטע של אחד הדברים האלה, מחכה לכם בבית ריושקה צוות מיומן של מורים. לנגנים שביניכם, למשל, ממתינים כלי נגינה, חמישה חדרי חזרות ואולפן.

יוספה פרנקל ורינה ביברמן הן בנותיה של רעיה (ריושקה) ליטוין ז"ל. נפגשתי עם יוספה כדי להבין מנין הרעיון להקים בית ספר לאמנויות - ודווקא אצלנו.

יוספה: "אחרי שאימא שלנו נפטרה, אבא שלי רצה להנציח אותה בדרך שתבטא את חייה וכישוריה. חשבנו שלהקים בית ספר לאמנויות יתאים לכך מאוד, משום שאימא דאגה תמיד לילדים, והאמנות תפשה חלק ניכר בחייה. גם אני יודעת כמה יכולה תרפיה באמנות לעזור לאנשים בכל הגילים, ובעיקר לצעירים."

ולמה דווקא כאן?

"בחרנו בכפר הירוק, כי יש בו הפנימייה הגדולה בארץ, ויש בה הרבה עולים חדשים, וילדים שאין להם גישה לכלים. בעלי, כבוגר הכפר הירוק, מאוד המליץ על כך."

וחדר המחשבים?

"חשבנו שהמחשבים יכולים להיות חיבור להווה ולחיי היומיום. חוץ מזה, נראה לנו שהכפר היה זקוק לזה."

"לפני שאבא שלי נפטר הוא ראה את הבנייה מסתיימת, ושימח אותו לראות כל כך הרבה ילדים מוכשרים נהנים מבית ריושקה."

על הבגדים שלי לאף אחד אין מה להגיד

הוא לא מאמין במותגים, שונא ניטים ואפילו לק, וחושף את מה שכבר ידענו: יש מורים שיש להם קעקועים, אי-שם עמוק עמוק מתחת לבגדים / הוא לא היה רוצה לפתוח חנות בגדים / אריה קוגן חושף הכול
מאת: סתיו מילוא

פעם פעם, לפני חמש-עשרה שנה, הגיע לכפר בחור צעיר ושמו אריה קוגן. אני הגעתי בספטמבר 2006, ומאז שאני זוכרת את סגן המנהל אריה, תמיד היו לו הערות על הלבוש שלי ועל זה שאיפור, חצאיות, גופיות, וגם ניטים לא מתאימים לבית הספר.

תמיד היה בי חלק שרצה לנקום נקמה קטנה באריה ובהערות שלו, אז הנה, כתבה בנושא לפניכם, ואני מחכה בקוצר רוח שתקראו אותה, ותעלו חיוך קטנטן על שפתיכם.

אריה, בשביל ההתחלה, מה הצבע המועדף עליך?
"כחול."

מה הלבוש הכי נועז שבאו איתו לבית הספר?
"חצאית מיני שעולה גבוה מדי, וגופיה שנפתחת נמוך מדי, ומשאירה את כל החזה בחוץ."

מה זה מותג, מבחינתך?
"הגדרה חברתית למשהו שאנשים קונים, לא משום שהוא יפה או משום שהם רוצים אותו, אלא מפני שזה מה שכולם לובשים. מותג הוא לא תמיד יפה, ובדרך כלל לא נוח, ויש כאלה שזה פשוט לא מתאים להם."

גם אני קונה מותגים לפעמים, אבל רק כשהבגד הזה באמת מוצא חן בעיניי. על הבגדים שלי אין לאף אחד מה להגיד."

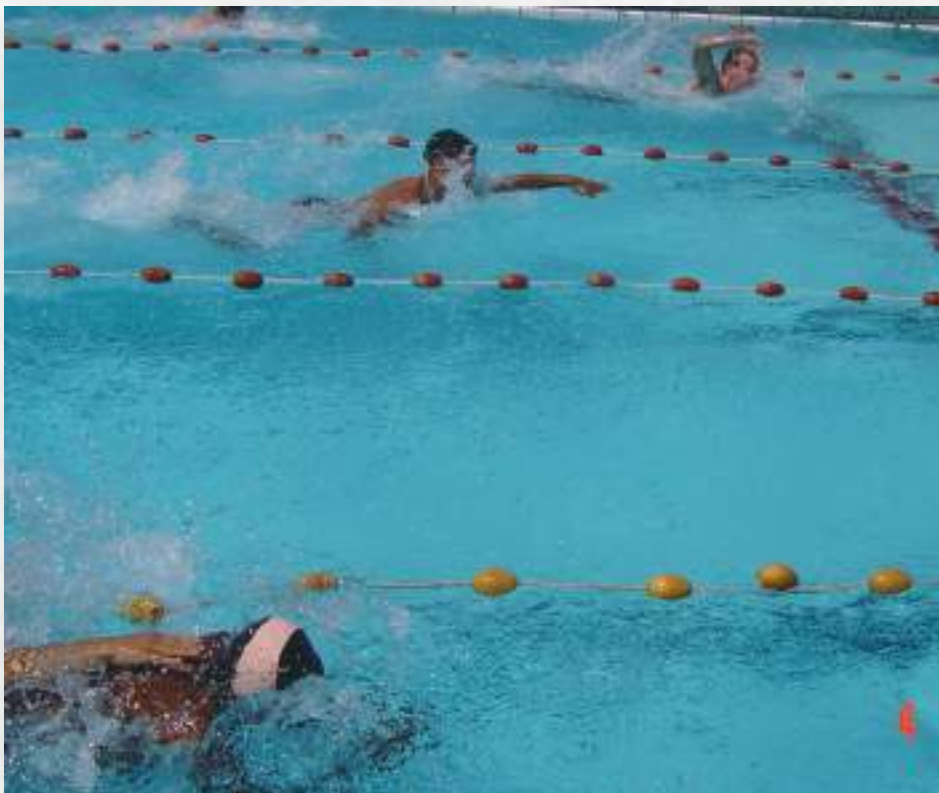
את זה עוד נראה. בכל מקרה, היית פותח חנות בגדים?
"בחיים לא. לפתוח חנות בגדים? בחיים, בחיים לא! זה לא מעניין. שאני אגיד לכל אחד 'איזה יופי אתה נראה בזה?'"

תגיד, יש משהו רע בניטים?

"אני לא רואה בזה משהו שלילי, אבל אני לא חושב שזה מתאים לבית הספר. בתוך מסגרת (בית ספר, צבא, מקום עבודה), יש קוד לבוש. לא במקרה קבעו

בצבא תלבושת אחידה (מדים). אז לדיסקוטק ניטים מתאימים, למועדון זה מתאים, ולבית הספר לא."

ומה הבעיה עם גופיות ספגטי? מה זה משנה אם זה ספגטי או גופיית סבא? "לבוש חשוף פשוט לא מתאים לסביבה חינוכית."

אז מה לגבי גופיות סבא?

"גופיות סבא הן כמו נעלי בית או פיג'מה. הייתי באה לבית הספר עם נעלי בית או פיג'מה? זה מקום חינוכי, וצריך לכבד את כלליו. לבוא לבית הספר בגופיית סבא, זה כמו להגיע שנייה אחרי שקמת מהמיטה, ולא הספקת להתארגן."

"וכל זה מחזיר אותי למושג 'קוד לבוש': מה נכון לבוא איתו לבית הספר ומה לא. כמו שאת מצפה לראות את מוריך לבושים בהתאם, כך גם את צריכה לכבד את הכללים ולהתלבש לפיהם."

לא לבשת בגדים מיוחדים בילדותך?

"גם אני הייתי מסתובב עם כל מיני אביזרים שדומים לניטים ולמה שאתם לובשים, וכשאני מסתכל בתמונות מהילדות שלי, אני לא מצליח להבין למה לבשתי את כל זה.

"בני הנוער של היום שמרנים. אפשר למיין אותם לקבוצות, כי כל אחד בוחר סגנון קיים, למרות שהוא חושב שהוא סגנון בפני עצמו."

קעקועים יש לך?

"לא. אני בטוח שיש כמה מורים שיש להם, אבל שימי לב שהם מסתירים אותם היטב."

למה אסור איפור?

"כל עוד זה לא מוגזם, ואני מתכוון שבנות מורחות טיפה בעין עם העיפרון, זה בסדר. גם טיפת מייק-אפ זה נסבל. אבל למה ילדה בת שתיים-עשרה צריכה צלליות ואודם כשהיא באה לבית הספר? עדיף המראה הטבעי."

אתה לא נוהג להשקיע במראה שלך?

"לא. אני מסתפר כשצריך, אני משתדל להתגלח בקביעות, ואני משתדל להתלבש בהתאם. דרך אגב, אני לא הולך לספר, אני מסתפר בעצמי. בקיצור, אני לא משקיע במראה החיצוני שלי, אבל גם לא מזניח אותו."

היו שמועות שאתה קונה בגדים בסופר.

"לא את כל הבגדים אני קונה בסופר, אבל כן, זאת שמועה נכונה. יש חולצות קצרות שאני לובש בקיץ, ובהן אני לא משקיע, אני קונה אחת ב-7.90 שקל בסופר שלי בגלילות. הן יפות מאוד. מותג של One By One. אבל אני לא יכול לקנות בסופר ג'ינס. יש דברים שאני לא מתפשר עליהם, כמו מכנסיים לרכיבה על אופניים."

יש לך בוקסים עם ציורים?

"לא."

ומה אתה חושב על הממשלה בישראל?

"הממשלה? איך זה קשור? סתם?"

בערך.

"אני מחכה בקוצר רוח לבחירות."

מה עם הבן שלך, טל? מי בוחר לו את הבגדים?

"אנחנו קונים לו, אבל אנחנו יודעים מה הוא אוהב."

לסיום, איך הלבוש שלי היום?

"אסכם את זה ב'לק זה מכוער'. חוץ מהלק, הכול בסדר."

בנות, אני מקווה שרשמתי לעצמכן את עצותיו של אריה. ובנים, לכו לעשות גבות.

משפט מבויים בשיכבה ט' היווה את שיא הפעילות, שהועברה השנה לתלמידי ד'-ט'
על ידי מדריכי המכון הישראלי לדמוקרטיה.

התביעה ניצחה, המפעל נסגר זמנית

תלמידי ט' לקחו ברצינות את המשפט המבויים, שניהלו במסגרת שיתוף פעולה עם המכון הישראלי לדמוקרטיה / התביעה ביקשה לסגור מפעל זהה, הממוקם בסמוך לבית הספר, בטענה שהוא גורם לתחלואת ילדים / ההגנה טענה לחוסר ביסוס של האשמות / השופטים והקהל קבעו ניצחון גורף לעורכי הדין מטעם התביעה

מאת: אווה לנצמן, ח'2, ורועי לדר, י"א/1

המכון הישראלי לדמוקרטיה מעודד מעורבות אזרחית ופוליטית, וזו השנה השנייה שבה מתקיימים מיזמים משותפים של המכון ושל הכפר הירוק. סמוך לבחירות לכנסת ה-18, למשל, העבירו שלושה מתלמידי י"א/1 - אור, דניס ורועי, הרצאה שהכינו בפני אנשי המכון, מפקחים, מורים להיסטוריה ומרצים מהאקדמיה.

בשנה האחרונה השתתפו תלמיד ד'-ט' בפעילויות רבות של המכון הישראלי לדמוקרטיה, כדי לאפשר להם הצצה לעקרונות הדמוקרטיה הישראלית וכדי לאפשר להם לפתח עמדה דמוקרטית לעתיד. תוכנית זו הגיעה לשיאה במשפט המבויים.

המשפט המבויים - כשמו כן הוא - משפט מאורגן מראש, המתבסס על מקרה דמיוני. המשפט אורגן והוצג על ידי תלמידי ט', בהדרכת מורים ומומחים מטעם המכון הישראלי לדמוקרטיה. "מטרת עריכת המשפט היא לגרום לצמיחה חברתית ולחוויה מכוונת, המקנה ערכי זכויות ולמידה על תהליכי משפט", אמרה לנו דפנה גרובר, מנהלת המכון.

על הפרק: זיהום אוויר

המקרה במשפט עסק בזיהום סביבתי - נושא מוכר בכפר הירוק.

התלמידים התחלקו לשתי קבוצות - תביעה והגנה, וכל צד הכין מראש תוכנית פעולה. שני הצדדים גם החלו באיסוף עדויות ועובדות, שיעזרו בהצגת עמדותיהם ובזכייה במשפט. כמה ימים לפני המשפט התכנסו שני הצדדים באודיטוריום הגדול והחלו בחזרות לקראת המשפט. בנוסף, כל צד ארגן ביוזמתו חזרות נפרדות נוספות.

התביעה ייצגה קבוצה של הורי תלמידים בכפר, שהאשימה מפעל הנבנה בסמוך לבית הספר, בתחלואה הפתאומית של ילדיהם. לטענת התביעה, החומרים שפולט המפעל מדי יום הם שאחראים לתחלואת התלמידים ולכן עליו להיסגר.

העדים במשפט היו שוטרת, אחות, מומחית לאיכות הסביבה, רופאת ילדים, בעל המפעל ופקח עירייה. כמובן שכל העדים היו שחקנים - תלמידים ואנשי סגל ששיחקו את התפקיד.

ההגנה ביססה את תוכנית פעולתה על עדותו החשובה של פקח העירייה. לפי עדותו, המפעל לא פולט את החומרים הרעילים שגרמו למחלותיהם של הנפגעים, כפי שזוהו על ידי האחות ורופאת הילדים.

תוכניתה של התביעה הייתה להפריך את אבחנותיו של הפקח בעזרת מומחית מיוחדת לאיכות סביבה ועדותה של השוטרת. המומחית לאיכות הסביבה קבעה, כי בניגוד לאבחוניו של הפקח, המפעל כן פלט חומרים רעילים, ובפרט אלו שגרמו למחלות אצל הנפגעים. עדותה של השוטרת נועדה אף היא לבטל את דברי הפקח, בטענה שאבחנתו אינה מקצועית.

שלב העדויות

יום המשפט הגיע.

האודיטורים הגדול עוצב כבית משפט, והתפאורה כללה את כל המאפיינים המסורתיים - החל בדוכן העדים ועד לבגדי עורכי הדין.

אחרי שכל התלמידים, עורכי הדין וצוות השופטים (תלמידים, מורים ואפילו מומחים) נכנסו לאולם, הדלתות ננעלו והמשפט החל.

הדין נפתח בהסבר לקהל אודות חוקי המשפט המבויים. לאחר מכן עלו אל הבמה נציגי הצדדים. בעזרת מצגות, שהוקרנו על המסך הגדול, הציגו הצדדים את עמדותיהם בפני הקהל והשופטים. התביעה פירטה את שרשרת האירועים, שהובילה להחלטת ההורים להתלונן. ההגנה ציינה את חוסר הבסיס להאשמות, כמו גם את עמדת פקח העירייה.

מיד אחרי נאומי הפתיחה, החלו לעלות העדים. התביעה חקרה ראשונה את העדים, ואחריה חקרו אותם נציגי ההגנה בחקירת הנגד. רוב עורכי הדין שעלו לבמה דקלמו את נאומיהם, כאילו קראו אותם מהנייר, אך היו ביניהם כאלו שנראו בטוחים יותר והיו ספונטאניים למדי.

ואז הגיעה ההפתעה הגדולה: השאלות שהתביעה הטיחה בעדים לא היו השאלות שההגנה התכוננה עליהן בחזרות, ותשובותיהם של חלק מהעדים היו לא כפי שתוכנן. התביעה שינתה את השאלות ללא ידיעת ההגנה, והדריכה חלק מהעדים לענות תשובות שונות מאלו שהציגה בחזרות.

בנוסף, אחות בית הספר לא יכלה להגיע, וברגע האחרון נמצאה לה מחליפה שלא הייתה בקיאה בחומר המשפטי. כל מה שנותר לתביעה הוא להזין את העדה ב"אמת" אחרת, זו שהייתה יותר מתאימה לטענותיה.

אחרי ההפתעה מצד התביעה הגיע שלב המאבק של ההגנה. עורכי הדין של ההגנה ניסו בכל כוחם להתאפס ולהשיב מלחמה בעזרת חקירות-נגד מאולתרות, אך לשווא.

העדים שעליהם הסתמכה ההגנה לא ידעו את התשובות לשאלות התביעה, בזמן שעדי התביעה היו מתודרכים ומוכנים היטב. עדותו של פקח העירייה, שהייתה קריטית ואמורה הייתה להבטיח את ניצחון ההגנה, פעלה במקום זאת נגדה. היוצרות התהפכו, והניצחון שההגנה הייתה כל כך בטוחה בו החל חומק מבין אצבעותיה.

שלב הסיכומים וההחלטה

לאחר שאחרון העדים סיים למסור את עדותו, התייצבו עורכי הדין של שני הצדדים לנאום המסכם. אחרי הסיכומים פיזרו השופטים את המשפט והתפנו להתייעצות.

הקהל הורשה להצביע מי מהצדדים ראוי לנצח, על פי התרשמותו מהטיעונים שהוצגו במשפט. מתנדבים עמדו ליד קלפיות ההצבעה, ושלשלו את הכתקים בהתאם לבחירות התלמידים.

כעבור זמן-מה התכנסו כולם באודיטוריום בשנית, כדי לשמוע את החלטת השופטים. אלה חזרו לבמה והכריזו על ניצחון התביעה. ההחלטה שלהם הייתה לסגור את המפעל באופן זמני עד שיוחלט על דרך פעולה לצמצום הנזק. דעת הקהל תאמה את דעת השופטים.

אוכפים לוחטים

לרכוב על סוסים, ללטף סייחים ועוד לקרוא לזה לימודים /

באיזה עוד בית ספר בארץ תמצאו דבר כזה?

מאת: שיר גולדובסקי, ט'1

נכון, זה לא קל לעבוד באורווה, אפילו די קשה. אבל יחד עם זאת מדובר בעבודה כיפית. טיפול בסוסים ורכיבה עליהם - באיזה עוד בית ספר אפשר לעשות את זה?

האורווה של הכפר הירוק נבנתה ביוזמה משותפת של הכפר ושל אדם פרטי. היא משמשת כבית גידול לסוסים ערביים וכענף חקלאי לכל דבר, שבו הילדים לוקחים על עצמם את נושא גידול הסוסים והטיפול בהם. שחר, האחראי על האורווה, אומר כי העבודה בה מחנכת לחריצות ואחריות והדבר ניכר היטב על התלמידים שמתנדבים במקום.

כמה סוסים יש היום באורווה?

"האורווה מונה כיום כ- 21 תאים, כאשר בתחילת הדרך היו שלושה ארבעה סוסים ובמהלך השנים הם התרבו. כיום אנו מגדלים כאן בין 25 ל- 30 סוסים וסוסות, כולל סייחים וסייחות."

מה אתה יכול לומר על האורווה בהשוואה לאורוות אחרות בארץ?

"לפי דעתי האורווה שלנו היא חלון הראווה של הכפר ואחת מהאורוות היפות בארץ. במקביל היא ממלאה את תפקידה ואת מטרותיה בתור ענף חינוכי שתורם רבות לתלמידים."

איך הגעת לתפקיד?

"עבדתי באורווה אחרת בארץ, והכפר הירוק פנה אלי. אני שמח שנפל בחלקי להיות בתפקיד הזה, גם בגלל אהבתי לכפר הירוק וגם בגלל אהבתי לחניכים ולסוסים. אני מקווה שגם הילדים אוהבים את העבודה באורווה עם הסוסים, שהם בעלי חיים נפלאים."

לו הייתי צב (או זיקית)

ידעתם שיש המון זיקיות וצבים בכפר? / קבלו כתבה על הזוחלים הכפר-
ירוקניקים הגאים / פלוס שבעה דברים שאין סיכוי שידעתם עליהם קודם!

מאת: אורי הררי, ח'2/

"הכפר הירוק הוא ריאה ירוקה ענקית בלב גוש דן, והשטחים הפתוחים שלו מכילים המון בעלי חיים, ביניהם הזוחלים. חלק מהזוחלים חווים חוויות קשות שנגרמות על ידי בני אדם, במכוון - או שלא במכוון," מספר רוני שושן, מורה לטבע בכפר.

"למשל, הזיקית, שהולכת ונעלמת מישראל. אנחנו כורתים עצים, שהם בית הגידול שלהן, ואנחנו מכניסים בעלי חיים לכפר, כגון חתולים, שמשנים את האיזון וצדים את הזיקיות. יש הרבה עצים ושטחים פתוחים בכפר, ולכן יש גם הרבה

זיקיות, ולמרות כל זאת - צריך לשמור עליהן!

"דבר אחד שאפשר לעשות הוא, לתלות על הקולר של החתולים כעמון, כדי שהזיקיות ישמעו אותם כשהם מתקרבים ואולי יצליחו להינצל."

מתערבים שלא ידעתם על הזיקית?

בהרבה אמונות החשיבו את הזיקית כשד, כי כשהיו מחזיקים אותה היא הייתה מכווצת את הבטן, משנה צבע, מתנפחת ומלחששת. במערב האמינו שהיא מקללת.

כשהזיקית מחזרת הצבע שלה אפור. כשהזיקית רגועה, הצבע שלה ירוק. כשהזיקית ישנה, הצבע שלה לבן.

"השטח הירוק מכיל בתוכו בעל חיים שפעם היה נפוץ מאוד: צב. בשנים האחרונות אוכלוסיית הצבים התמעטה, והם עלולים להיעלם.

"הצבים - כמו הזיקיות - צריכים מקומות שקטים, שטחים פתוחים. הטורקטורים שמעבדים את השטחים מונעים מאוכלוסיית הצבים להתקיים, ומה שאני עושה זה להסביר.

"אני רוצה לגרום לתלמידי הכפר לכבד את בעל החיים הזה, שיכול להאריך שנים עד גיל 60.

"ילדים לא מספיק מודעים לכך שכאשר הם מאמצים חיית בר, הם בעצם פוגעים בה - לא משנה כמה טובות הכוונות שלהם.

"בנוסף, חשוב לזכור שצריך לשמור על השטחים הירוקים של הכפר הירוק - או שטחים פתוחים בכלל - כי אחרת ייפגע חלק גדול מהגרעין של הצבים בגוש דן. ללא צבים, המפגשים שלנו עם עולם החי לא יהיו אותו דבר."

דברים שלא ידעתם על הצבים

כשהולכים באביב (עונת הייחום) בשדה, אפשר לשמוע חבטה חזקה, וזה אומר שמתפתח סיפור אהבה בין צב לצבה. דרך החיזור של הצב היא... לדפוק את הראש בשריון של הנקבה! מעין ריקוד חיזור לצורך הזדווגות.

היה רעיון להקים בכפר מרכז רבייה לצבים, במטרה להחזיר את האוכלוסייה לטבע. המקום בכפר שבו תוכלו למצוא הכי הרבה צבים הוא... ליד מערת השומרונים!

הנציגה המדעית שלנו

מאת: לירון סמואל, ח'3

לואיזה קריכלי, המורה לכימיה, השתתפה בכנס מורים למדעים ממדינות האיחוד האירופי, בחסות אונסק"ו.

הכנס נמשך ארבעה ימים, ומישראל הוזמנו אליו ארבעה מורים שמפעילים בארץ את פרויקט Parseל. מטרתו: עידוד תלמידים להתקרב למקצועות המדעיים ולהתמחות בהם.

לואיזה הגיעה לכנס עם מצגת על בית הספר ועל הפרויקט, שעורר עניין רב. "אני מקווה להמשיך לעבוד עם תלמידים בפרויקטים נוספים, כי לימודי המקצועות המדעיים הם לימודים חשובים וחיוניים במדינה שלנו," סיכמה לואיזה.

שומרים על המסורת

הטיול המסורתי של י"ב לאילת הפך למושא ציפיותיהם של תלמידים רבים /
עכשיו, אחרי שהיינו שם, אנחנו מבטיחים שבאמת יש למה לצפות
מאת: סטס פישמן, י"ב/2

סוף סוף הגיע היום המרגש - יוצאים לטיול השנתי של י"ב. בתיכון הכפר הירוק קיימת מסורת יפה: לתת צ'ופר לתלמידי י"ב, בצורת טיול בן שלושה ימים באילת. ואחרי שהשתתפתי בטיול הזה אני יכול להעיד שאכן מדובר בצ'ופר אמיתי.

הטיול הצטיין באווירה טובה ותרם רבות לגיבוש השיכבה. הוא כלל מסלולי הליכה, ערבים עם כל מיני הפתעות וזמן חופשי לשוטטות בעיר.

ביום הראשון, בקניון שחורת, ביום השני בהר צפחות, וביום השלישי בקניון האדום. שלושת המסלולים היו מעניינים ומהנים, אבל הכי כיף היה כמובן בערביים. בערב הראשון רקדנו במסיבת דיסקו על ספינה שטה. בערב השני עשינו על האש בחוף וילג' ושוב רקדנו. אחר כך גם נתנו לנו זמן חופשי להסתובב באילת, לערוך קניות בקניון, ללכת בטיילת ולרחוץ בים.

אסכם ואומר שהטיול השנתי היה מאוד מוצלח, לא היו בו שום תקלות ואף אחד לא נתפס על אלכוהול.

זה קרה אצלנו אימפריית שחמט

נבחרת השחמט של הכפר הירוק קטפה את שלושת המקומות הראשונים באליפות הארצית / חייל ירוק מכה חייל לבן

מאת: מורן ברזילי, י"ב/2

נבחרת הכפר הירוק הגיעה להישגים מרשימים באליפות השחמט שערך המינהל לחינוך התיישבותי. באליפות לקחו חלק בתי ספר וכפרי נוער מכל הארץ.

נבחרת הכפר הירוק קטפה את המקום הראשון בשלוש הקטגוריות המרכזיות: מקום ראשון לחטיבת הביניים, מקום ראשון לתיכון ומקום ראשון גם בתחרות הכללית. בטקס חלוקת הגביעים זכו תלמידי הכפר לשבחים רבים מצד מארגני התחרות, כשהמילים "עידן הכפר הירוק" ו"אימפריה", חוזרות שוב ושוב.

אין ספק שהישג זה, המצטרף לזכיות בתחרויות נוספות שנערכו השנה, מקבע את מעמדו של הכפר הירוק כבית ספר מוביל בתחום השחמט.

התלמידים שזיכו אותנו בהישג: מתן פורטנוי, טל גרבצביץ, מורן ברזילי, אורי תיבון, שרון זילברהרץ, אלעד בוגומולני, טל עוז ודניאל דנון.

אימפריית ניווט

נבחרת הבנות של בית הספר זכתה באליפות הארץ בניווט / אנחנו על המצפן

נבחרת המועדון הבית ספרי בניווט השתתפו בתחרות ארצית וזכו בהישגים מרשימים: נבחרת הבנות של כיתות י' עד י"ב, זכו במקום ראשון והן אלופות ישראל בניווט.

נבחרת הבנות של כיתות ט' זכתה במקום השני, ונבחרת הבנים של כיתות ט' זכתה במקום השלישי.

המועדון הבית ספרי לניווט פועל כבר ארבע שנים. במהלך השנה לומדים התלמידים והתלמידות בשיעורי בחירה כיצד לנווט ומבצעים תרגילי ניווט בכפר. כחמישים תלמידים משתתפים בפעילות, תחת שרביטם של המאמן עודד ורבין ומנהל המועדון עדי גל.

כפר המוסיקה

השירים היו של סטיבי וונדר, הנגנים והזמרים היו שלנו / המופע של מגמת

המוסיקה היה וונדרפול

מאת: שי עוזרי, ידיעות הכפר הירוק

מגמת המוסיקה של הכפר הירוק החליטה להתמקד השנה בשיריו של סטיבי וונדר. המופע שהועלה כלל 12 שירים של וונדר, שבחלק מהם השתתפו גם תלמידי כיתות ט', אשר עתידים להצטרף למגמה בשנה הבאה.

הערב החל בברכות של אמיר למורים ולתלמידים. אחריו עלה דניאל שינקר, שאמר את מה שכל תלמידי המגמה חושבים ומרגישים: "בית ריושקה זה הבית השני שלנו, אפילו ישנו בו פעם.

"אנחנו אוהבים את המקום ובעיקר את המורים שמלמדים אותנו בסבבה ויודעים לסלוח לנו על הכול."

ההופעה עצמה החלה עם השיר "as" בביצוע כל תלמידי המגמה, והמשיכה עם שאר השירים, בביצועים נהדרים ומרגשים.

"אחד ממקורות ההשראה שלי הוא ללא ספק סטיבי וונדר," אמר לנו אחרי המופע אמיר, ראש המגמה, "וונדר הוא גאון מעבר לכל ספק."

איזה מוסיקאים בארץ נותנים לך השראה?

"יש המון. ביניהם מתי כספי ושלום חנוך."

עד כמה מקצועיים ומתמידים הנגנים במגמה?

"אני מאמין שמוסיקה באה מהתלהבות. זאת ההתלהבות. ואחר כך צריך ללמוד, להשקיע ולהתאמן."

אתה עדיין מתרגש כשאתה עולה על הבמה?

"בוודאי. אחרת לא הייתי עולה."

איך הקהל מגיב לתוכניות? 8?

"הקהל אוהב את זה, אנחנו אוהבים את זה. בסך הכול זה עושה שמח."

הך בתוף, נגן בגיטרה

אלעד ומיקי לומדים שניהם במגמת המוסיקה. אלעד מנגן על תופים ומיקי על גיטרה חשמלית. שניהם משקיעים שעות ארוכות בחזרות.

"אני משתדל להגיע ל-26 עד 30 שעות של אימון בשבוע," אומר אלעד. מיקי צנוע יותר ומסתפק בארבע פעמים בשבוע, כל פעם שלוש שעות.

האם הייתם מוכנים לחתום על חוזה לשלוש שנים, להופיע בכל העולם ולהיות עשירים, בתנאי שזה היה עם האנה מונטנה?
אלעד: "ממש לא. כל המעריצות של האנה קטינות וזה גם לא סגנון המוסיקה שלנו."

עם איזה נגנים אתם אוהבים לעבוד?

אלעד: "איתי, הבסיסט מכיתה ז', ניב, מכיתה י"א ונגני הלהקה שלי דקר."

האם אתם מתרגשים כשאתם עולים לבמה,
או שזה כבר משהו רגיל?

אלעד: "תמיד יש את ההתרגשות הזו, אבל מתרגלים ויודעים לעשות את העבודה."
מיקי: "פעם, כשהייתי עולה היו לי פרפרים בבטן. היום זה כבר רגיל."

מה סגנון המוסיקה האהוב עליכם?

אלעד: "הכול. החל מרוק ועד לפרוגרסיב מטאל. חשוב לציין שזה לא כולל קאברים למיניהם."
מיקי: "רוק, בלוז ופאנק."

האם יש לכם פריטי מזל כלשהם?

אלעד: "יש לי נעליים נוחות ומקלות מועדפים לתיפוף."
מיקי: "יש לי את האנשים שאני אוהב, שמחזקים אותי."

בעתיד תרצו לעסוק במוסיקה?

אלעד: "לא, אני רוצה להיות מדען טילים. מה נראה לך? מובן שכן."
מיקי: "הייתי רוצה לעסוק במוסיקה כתחביב. אם ארוויח כסף מהמוסיקה שלי, אז ברצון."

מי ההשראה הגדולה שלכם כמוסיקאים?

אלעד: RUSH, IRON MAIDEN
מיקי: PINK FLOYD, GARY MOORE

מהווי הכפר

הכפר הירוק זה הבית

מאת: שהם שמש שרביט, י"א 6

התבנית המוכרת לכל תלמידי הפנימייה - קמים מוקדם, כמה מאיתנו בעזרת קרקורי התרנגולים סביבנו, ועולים לחדר האוכל לארוחה הראשונה. כך אנחנו פותחים יום נוסף בכפר הירוק.

כחניכה, לפני שאני בעצם תלמידה, אין דבר שאני מרגישה שייכת אליו יותר מאשר אל הכפר. הכפר, שהפך בשבילי לבית שני, הוא הבחירה הטובה ביותר שלי.

אל הכפר הגעתי בכיתה י'. רחוקה מהבית והמשפחה, מהחברים, מהסביבה המוכרת ונמצאת במקום ירוק ושופע ומלא בטוב, בין הטווסים המוכרים לכולנו ולא מרגישה את המרחק, חוץ מזה שהוא מקום שכיף לי לחזור אליו.

למדתי ליהנות בכפר הירוק וממנו, למדתי לנצל את הכישרון והיכולת שלי ולהפיק מכך תועלת, למדתי מהם ערכים ועקרונות נכונים, ולמדתי לגדול ולקבל השראה ותמיכה.

בפנימייה אני לומדת על אחווה ואחדות ועל הכרה בסובבים אותך כשהם נמצאים איתך ברוב שעות היום, ובבית הספר אני לומדת מעל ומעבר.

בין חדר האכילה לבין מרכז הלמידה, בין בית ריוסקה לבין חליבת הפרות ברפת, בין כיתות הלימוד לבין שיחות הקבוצה. אין רגע שלא עובד כתבנית מוכרת, אנחנו חיים את המקום הזה, אנחנו מגדלים אותו.

אין ספק שהמקום יישמר בזיכרוני למשך שנים רבות.

לתת בחזרה קצת ממה שקיבלתי

בסיום לימודיו בכפר החליט גל קלה להישאר לשנת שירות, והוא כבר יודע שיחזור להדריך כאן גם אחרי הצבא / בא מאהבה
מאת: שי עזרי, ידיעות הכפר הירוק

גל קלה הגיע לכפר הירוק בכיתה י' כתלמיד חוץ. בכיתה י"ב עבר להיות פנימיסט, ולאחר שסיים את לימודיו החליט שהוא רוצה לתרום למקום באמצעות שנת שירות בכפר. היום הוא כבר יודע שיחזור לכאן גם אחרי הצבא.

שנת השירות של גל כלל הדרכה של קבוצה ה' (כיתה ז') ועזרה לו להחליט על המשך דרכו: מדריך בכפר אחרי השחרור מהצבא. "אני אוהב את הצוות, שתמיד עוזר ותומך. זה בהחלט אחד הדברים שגורמים לי לרצות לחזור הנה כמדריך."

מה גרם לך להגיע הנה מלכתחילה?

"אני בן אדם שמאוד מחובר לטבע, הכפר הוא מקום מאוד פסטורלי וזה מה שמשך אותי."

למה החלטת לעשות שנת שירות בכפר?

"שנת שירות הייתי עושה בכל מקרה, גם אם זה היה במקום אחר. אבל בגלל שאני כל כך מחובר לכפר, רציתי להקדיש את השנה הזאת למקום בו גדלתי והתחנכתי, לתרום לו ולתת בחזרה קצת ממה שקיבלתי."

מהי העבודה שלך בכפר, מעבר להדרכת הילדים?

"אני סדרן עבודה. אני מטפל בכל הבעיות שקשורות לעבודה במשק. בנוסף, משום שאני מכיר היטב את העבודה ברפת, ישנם ימים שבהם אני מחליף את דני ורפאל."

איך החניכים שהכירו אותך כתלמיד מתייחסים אליך עכשיו, כשאתה מדריך?

"בתחילת השנה כולם הופתעו והתייחסו אליי כאל גל החניך ולא כאל גל השינשין. אבל לאט לאט הם הבינו שאפשר לצחוק איתי ברמה של חברים אבל צריך לשים גבול. "אני מגדיר את עצמי כחבר שמציב גבולות. היום מכבדים אותי יותר, מדברים לידי בצורה מכובדת, זוכרים שאני איש צוות ולא רק חבר."

"לסיום, אני חייב לציין שיש לי קבוצה מדהימה, עם חניכים שאני מאוד אוהב ומעריך. ילדים מקסימים אחד אחד."

לדעת לתת, ללמוד לקבל

הקב"סית ויקטוריה רודנב, שמלווה את ועדת הבוגרים כבר 18 שנה, מסבירה את מעגל הנתינה והקבלה במסגרת פעילות הוועדה מאת: ישראל פקר, י"א/1, ידיעות הכפר הירוק

"אלה שקיבלו היום, יחזירו את זה מחר לדורות הבאים" - זוהי תמצית מקומה ותפקידה של ועדת הבוגרים בכפר, על פי ויקטוריה.

"ידיעות הכפר הירוק" תפס לשיחה את ויקטוריה רודנב, הקב"סית שלנו, אשר מלווה את ועדת הבוגרים של הכפר.

מהו תפקידך בוועדת הבוגרים?

"אני מלווה את ועדת הבוגרים מזה 18 שנה, והייתי ממקימי הוועדה ביחד עם סיסקו, שבזמנו היה מנהל הפנימייה. הוא זה שהזמין אותי להצטרף אליו.

"סיסקו ואני הסכמנו להצעה של תלמידי י"א-י"ב, להקים איזשהו גוף עצמאי של תלמידים, שיוכלו לקחת על עצמם טיפול בבעיות קליטה, אשר היו עניין חשוב בכפר. לאחר מכן החלטנו ביחד לקרוא לגוף הזה, ועדת בוגרים. כיום, סיסקו מלווה את מועצת הנוער הכלל כפרית, ואני מלווה את ועדת הבוגרים כבר שנים רבות."

מהו תפקיד הוועדה בכפר?

"התפקיד העיקרי הוא קליטה של ילדים חדשים וניסיון להיות אוזן קשבת לכל דורש."

איך את מגדירה את התפקיד שלך בוועדה?

"איך שאני רואה את זה היום, התפקיד שלי הוא בעצם להיות אחת מחברי הוועדה, ולכל אחד מחברי ועדת הבוגרים יש תפקיד משלו ואחריות משלו. התפקיד שלי הוא לשמור על התחדשות הוועדה כל שנה. בנוסף, לתת לכל ילד בוועדה, בין אם הוא חדש או ותיק, לגלות ולפתח אצלו את תכונות המנהיגות ואת הרצון לתרום מתוך אחריות אישית."

לאילו גילים מיועדת ועדת הבוגרים?

"לפי המסורת, חברים חדשים מתווספים לוועדה בסוף כיתה י'. הם מתחילים לעבוד בעצם בכיתה י"א, ועובדים עם הוועדה במשך שנתיים, במהלך י"א-י"ב. "המבחן הראשון, והכי חשוב שלנו, הוא הקליטה בתחילת שנה. במהלך הקליטה אנחנו מקבלים את התלמידים, מספקים להם את כל המידע על הכפר, עוזרים להם להתאקלם ובעיקר מספרים להם כמה כיף וטוב כאן."

לסיכום, ויקטוריה, מה היית רוצה להעביר לתלמידים בעניין הוועדה?

"הדבר העיקרי שהייתי רוצה להעביר הוא לדעת לתת וללמוד לקבל מהצד השני, ושזה לא ייגמר - אלה שקיבלו היום, יחזירו את זה מחר לדורות הבאים."

בייבי סטודנטים

תלמידי כיתה ד' החלו ללמוד באוניברסיטת תל אביב,

וגילו שהשד אינו נראה כל כך

מאת: רן כץ, ד/7, ידיעות הכפר הירוק

מה זה בדיוק אומר שנלמד באוניברסיטת תל אביב? מה אנחנו יודעים על כך? מה הולך להיות שם? איך נסתדר עם ה"גדולים"?

זה מה שחשבנו, תלמידי מסלול המנהיגות של שיכבה ד', כשהודיעו לנו שאנו הולכים ללמוד באוניברסיטה.

לא ידענו מי יהיו המרצים שלנו, לא היינו בטוחים מה נלמד, לא ידענו בכלל אם החומר יהיה מתקדם יותר, קשה יותר, משעמם הרבה יותר. וכשלא יודעים, חוששים. אבל כל החששות הללו נעלמו אחרי הפגישה הראשונה באוניברסיטה.

הגענו למקום בציפייה להיכנס היישר לתוך הבניין ולהתחיל ללמוד. אך התוכנית הייתה שונה. במקום לומר לנו להוציא כלי כתיבה ודפים ולהתחיל לרשום, לקחו אותנו לגן החיות שבמיתחם האוניברסיטה.

ראינו שם חזירי בר, תנים, עטלפים ואפילו חיה מוזרה ומצחיקה שנראתה כמו כלב צ'יוואווה רק יותר ננסית. הסתובבנו לנו בגן למשך שעה והקשבנו להסברים המעניינים של המדריכה. רק בתום הסיור הכניסו אותנו סוף סוף לבניין הלימודים ושיעורנו הראשון החל.

נושא השיעור היה "מיהו ישראלי?", ולמרבה הפלא הוא היה מרתק וגרם לנו לרצות להמשיך ולבוא לשיעורים שם. בשיעורים הבאים למדנו דברים חדשים ומרתקים ונהנינו לא רק מהלימודים אלא גם מעצם היציאה משגרת הלימודים הרגילה של הכפר הירוק.

כפר חלב ודבש

טקס שבועות מקסים הביא לידי ביטוי את ייחודו של הכפר, על הענפים החקלאיים שבו / והיו גם זמרים, רקדנים והרבה אהבה מאת: אורי הררי, ח'2, ידיעות הכפר הירוק

הטקס המרכזי של שבועות נפתח בריקוד סולו נפלא של אחת מתלמידות הכפר, בליווי שירתה של תלמידה נוספת, ולאחר נאום הפתיחה של מנהל הכפר, ד"ר קובי נווה.

הטקס היה מורכב מהופעות שירה, נגינה, ריקוד, והצגת ענפים שונים בכפר. בין המזמרים היו להקת הזמר המצוינת של הכפר, וילדי המשפחתונים שהציגו קטע דימרה וריקוד מתוק במיוחד, שזכה למחיאות כפיים סוערות מהקהל.

תלמידי בית הספר הופיעו בנגינה על גיטרות, תופים, קלידים וכלי נשיפה; וילדי המשפחתונים על דרבוקות. חברי להקת המחול של הכפר הופיעו בשני ריקודים מקצועיים, שהיה ברור מהם כמה נהנים הרקדנים לרקוד.

הצגת הענפים השונים בכפר, בהם אורווה, לול, חדר אוכל ועוד, הייתה מצחיקה ומפתיעה בכל פעם מחדש בגלל התלבושות, השלטים המושקעים, והבנוס... עגל או סוס שהועלו לבמה, או שולחן ושני סועדים על משטח נייד.

חבורת הזמר חתמה את הטקס בהמנון הכפר הירוק. עם הפזמון עלו כל המשתתפים לבמה, רקדו, שרו, וסיימו את ההופעה עם הרבה חום, אהבה וטעם של עוד.

זה היה חג שבועות שמח!

60 שנה ועדיין ירוק

הכפר הירוק מציין 60 שנה להיווסדו / רבים מבוגריו עשו חיל והפכו לדמויות משפיעות בחברה הישראלית / אז שלא נברך?

גם לדורות הבאים

הכפר שלי בן 60! אני לא מאמינה איך הזמן טס! מתוך 60 השנים האלו, אני לקחתי חלק רק בארבע. זה אולי נשמע מעט, אבל עבורי מדובר בארבע שנים מאוד משמעותיות בחיי.

הגיל כבר ניכר על הכפר שלי והוא צריך לעבור כמה ניתוחים פלסטיים. חלקם מבוצעים כבר עכשיו: הורסים ובונים ושוב משפצים. מתיחת פנים, מילוי קמטים, שלא יראו את הגיל, שימשיך להיות יפה וירוק.

אבל מה שחשוב הוא לא רק המראה החיצוני, אלא גם מה שנעשה כאן במקום. ואני מקווה מאוד שמה שאני קיבלתי בכפר, יינתן גם לדורות הבאים אחריי.

אן חורש, י"ב/3

שיישאר לתמיד

לפני 60 שנה נוסד הכפר הירוק, פנימיית נוער שעסקה בחינוך לחקלאות ולערכים. במהלך השנים הכפר התפתח, ואנו רוצים לאחל לו מזל טוב! מזל טוב על 60 שנה של בית ספר ופנימייה מדהימים, מזל טוב על החינוך המצויין, מזל טוב לעובדים הנכבדים, מזל טוב לחדר האוכל, לרפת ולמבנים החדשים, מזל טוב לסיסקו המנהל היקר שלנו, מזל טוב לעכשיו ומזל טוב לעתיד, מזל טוב שיישאר לתמיד!

ח כץ, ז'7

להמשיך להתפתח

ברכות ממני, תלמיד הלומד כבר חמש שנים כתלמיד-חופץ. הכפר בשבילי הוא מקום מיוחד מאוד, מבחינת אפשרויות הפיתוח העצמי שהוא העמיד לרשותי. אני מאחל לכפר שימשיך לגדול ולהתפתח.

ליאוניד גנקין, י"א/1

דיכרונות לנצח

הכפר הזה היה ביתי במשך 6 שנים. מכיתה ד' עד י"ב. בתור אקסטרוניט ובתור אינטרניט.

תמיד הכפר יהיה בליבי, ואני מאחלת לו שימשיך להתפתח ולהיות בית להרבה ילדים, נערים ובוגרים. שימשיך להיות ירוק, מלא חיים, שמחה ואנשים טובים, עצים ופרחים וכל הדברים המקסימים שבו.

אני אוהבת את הכפר ומאחלת לו הרבה הצלחה ושגשוג, גם לתלמידים שיבואו וגם לאלה שכבר כאן, שינצלו כל דקה ודקה, כי את הזיכרונות הללו הם יישאו איתם לנצח.

אנקה אבלין, י"ב/3

ברכה לכפר הירוק - 60 שנים

בשנים האחרונות, הכפר-הירוק היה לי לבית שני. אמנם אני רק בכיתה ט' אבל כבר הספקתי לחוות המון חוויות מדהימות, שלא הייתי מדמיינת אפילו אם לא למדתי פה. הכפר-הירוק, עוזר לי לבסס את עצמי בתור אדם עצמאי, בעל אופי ודעה, וגם למצוא חלק מתחומי העניין והכישרורים שלי. ההבדל במקומות המגורים, שמהם תלמידי הכפר מגיעים בכל רחבי הארץ, ורובם לא מכירים אחד את השני, תורמת מאוד להווי ולתחושה הביתית שכל תלמיד חדש מכיר בשנותיו הראשונות.

בלי דעות קדומות וסטיגמות שונות, ניתנת הזדמנות לכל אחד לבנות את עצמו מחדש ולהתחיל בדף נקי.

אז איך בעצם הגעתי לכאן?

כולם אומרים שהפעם הראשונה שרציתי לבוא לכפר-הירוק הייתה בכיתה א', כשראיתי את העלונים שמחלקים בכל רחבי הארץ. אמרתי שזה מזכיר לי מאוד את בולגריה, שם נולדתי.

כעבור ארבע שנים שמעתי סיפורים מחברה שלמדה בכפר, ושוב התעורר בי הרצון להירשם. מהיום הראשון שהגעתי, התאהבתי.

למרות כל הלחץ של השנה החדשה, והאנשים הלא מוכרים, הנופים והסביבה המנוגדים באופן מוחלט למה שרואים כשיוצאים מהשער הראשי, משכנו והדהימו אותי. אפילו שכבר עברו 60 שנים מאז גרשון זק ייסד את הישוב הקטן הזה, עדיין, בזכות המנהלים היקרים, העובדים והתלמידים, הצלחנו לשמור על חלק גדול מהיסודות,

מתוך גן הפסלים בכפר הירוק

על הסביבה הירוקה, ולא להיכנע לתיעוש שהקיף אותנו מכל עבר.
אני מאחלת לכפר הירוק, עוד שנים ארוכות ומוצלחות; לכל הסגל, לתלמידים
ולתושבי הכפר. שהאווירה הטובה שמרגישים כל פעם כשבאים לכאן, תישאר ותעורר
בנו רצון, בתור בוגרי הכפר העתידים, לשוב ולבקר. שהסביבה הירוקה, מלאת החיים
והשופעת שאותה כולנו מכירים, תישמר. וכמובן, שנמשיך להתפתח עם הסביבה אבל
כמו כן גם לשמור על ייחוד ממנה. והכי חשוב, הרבה מזל טוב!!!
אווה לנצמן

הכפר-הירוק בשבילי הוא...

גאיה סביון י' / 4 כיתת מנהיגות 2009

הכפר הירוק זה בית, משפחה ומקום שכיף להתבגר בו; מקום שכשהשעון המעורר מצלצל מאוד מוקדם בבוקר, עדיין כיף לקום וללכת לשם. אבל למי שלא מכיר את הכפר, יותר קשה להסביר את ההרגשה. אותה ההרגשה שגורמת לך לקום עם חיוך וללכת לבית ספר, אותה ההרגשה שגורמת לך להישאר בבית-ספר אחרי שעות הלימודים, אותה ההרגשה שגורמת לך להבין, שבמקרה של הכפר הירוק להוסיף את המילה "ספר" אחרי המילה "בית", זה פשוט מיותר. ההרגשה שאומרת לך: "קום באמצע החופש ולך להתנדב בבית הספר, סתם כי זה נחמד". אז למה זה כל כך נחמד? זה נחמד לחלוב ברפת, זה נחמד להדריך בכל מיני אירועים מיוחדים, זה נחמד בגלל התחושה הנעימה שנמצאת בכפר כל הזמן. הגורם לתחושה הזאת הוא האנשים שנמצאים שם, מורים שבאמת אכפת להם מהתלמידים, הנהלה שפתוחה לקבל הצעות והערות - זה מה שגורם, לי לפחות, לרצות לתרום למקום הזה ולקוות שהוא יישאר כזה עוד הרבה שנים.

אז הכפר הירוק חוגג 60 שנה, ואני לא יודעת מה לתת לו במתנה. לאחל לו סתם מזל טוב? זה נדוש. אז מה לאחל לו? אולי לאחל לו, שפשוט ימשיך להיות מקום שהופך ילדים למנהיגים, תלמידים לאנשים שמעריכים ידע, ובית ספר למקום שכיף לבלות בו.

אז זה מה שאני מאחלת לכפר: אני מקווה שבעוד 60 שנה, כשהנכדים שלי ילמדו פה, הכפר-הירוק ימשיך להיות מה שהוא היום. מזל טוב!

לכבוד הכפר הירוק

רציתי להקדיש לך כמה מילים:

"יש אי שם"

מישהו חושב עלייך

מישהו אוהב אותך כל כך

"יש אי שם"

תמיד יהיה מי שיחשוב עליך,

תמיד יהיה מי שינצור אותך,

תמיד יהיה מי שילך איתך לכל מקום.

אלה אלפי החניכים שהכשרת, שגידלת, שהעצמת כבר 60 שנה!

ואני (תודה לאל), אחת מהם!

אז רציתי לומר תודה על ארבע שנות חינוך מופלאות, מדהימות, מהנות, מבגרות

ואהובות שהענקת לי (ויש עוד שנתיים שלמות),

ועל 60 שנים כאלו שהענקת כבר לקודמיי.

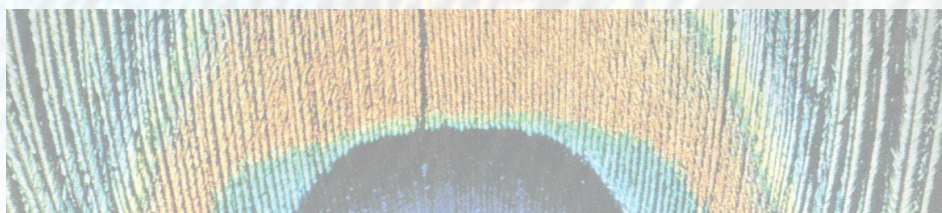
מי ייתן ותמשיך בעבודת הקודש המופלאה שלך!

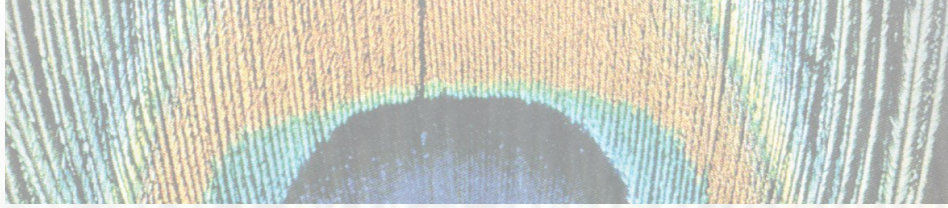
אוהבת

נטע רוטשטיין, י'4

.נ.ב.

מזל-טוב במלאת 60 שנים!!!

על הכפר הירוק היום

חזון הכפר הירוק

חדשנות ויזמות זה בטבע שלנו

הכפר הירוק מוביל חזון שיש בו חשיבה מתמדת על המחר, תוך הטרמה של תהליכים ותמורות. הכפר הירוק כארגון, ראוה את השינוי וההתחדשות הבלתי פוסקים כדרך חיים, אותה הוא מעוניין להטמיע גם בקרב עובדיו ותלמידיו.

האומץ לחלום שכל פסגה אפשרית

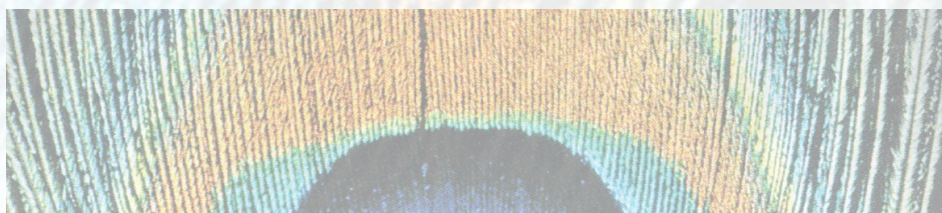
מטרתו החינוכית המרכזית של הכפר הירוק היא להמשיך ולטפח תלמידים מאושרים וערכיים, שאכפת להם מסביבתם, מעורבים ומשפיעים, חולמים, מציבים מטרות, מתגברים על קשיים - ומאמינים שאין משימה בלתי אפשרית.

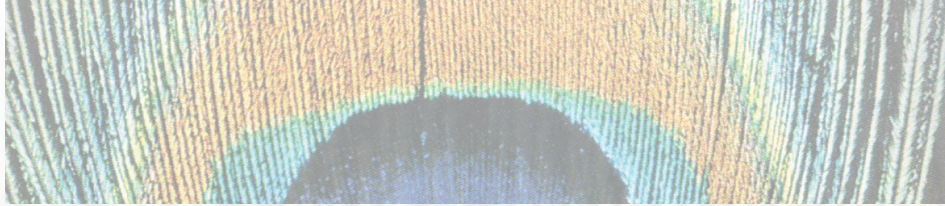
קריה חינוכית שתמשיך להעמיק שורשים

בעתיד הקרוב ישלים הכפר הירוק את הפיכתו לקריה חינוכית לפיתוח מנהיגות סביבתית, מצוינות ויזמות, המעניקה חינוך מגן-הילדים ועד אוניברסיטה - לכל ילד, ילדה, נער ונערה, הראויים ללמוד ולהתחנך בה.

הכפר הירוק ידאג לשמר את צביונו כבית חינוך לילדים ובני נוער בעלי תרבות ורקע חברתי-כלכלי מגוונים.

הקריה החינוכית תכלול פנימייה גדולה ואינטגרטיבית, שבה מתחנכים ילדים

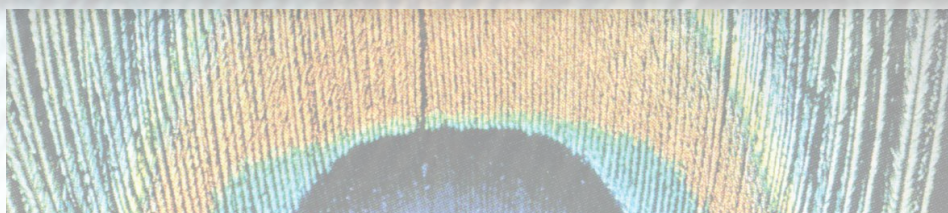

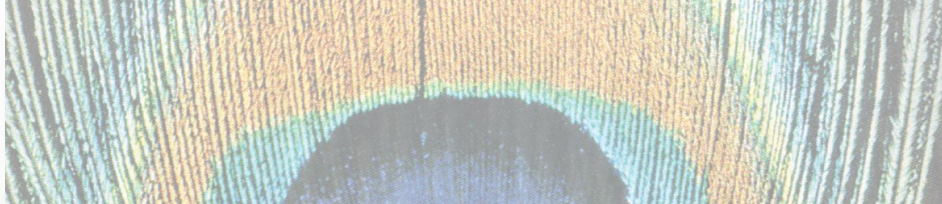
במסגרת משפחתונים ובני נוער בקבוצות חברתיות, גני ילדים, בתי ספר יסודיים ועל יסודיים, מכללה טכנולוגית ומסגרות אקדמיות.

מנהיגות סביבתית שענפיה חוצים גבולות

קהילת הכפר הירוק תקיים יחסי גומלין עם הקהילות בסביבה הקרובה באמצעות מרכז המבקרים, תנועת הנוער הירוקה, גינות אורגניות, קייטנות, מחנות קיץ ועוד. ועם קהילות בסביבה הרחוקה יותר - ברמה הבינלאומית - באמצעות חילופי משלחות נוער, קיום כנסים ואירועים סביבתיים וקשרים עם בתי ספר בעולם.

הבית של התלמידים בפנימייה

עודד קדם

אני בוגר כפר הנוער 'הדסים'. לכפר-הירוק הגעתי לפני כ-12 שנה. את דרכי התחלתי כמדריך חברתי. הגעתי לאחר שלוש שנות טיול בעולם. עוד בהיותי בהודו, בעת תרגול יוגה ומדיטציה, חשבתי לקראת סוף הטיול, מה אעשה כשאחזור לארץ? כבוגר כפר נוער עלתה המחשבה בליבי: אחזור ואהיה עובד סוציאלי בפנימייה. שם יהיה לי הרבה מה לתת מניסיוני. ואכן, בשווי הגשתי קורות-חיים לכפר-הירוק. לדאבוני, עובדים סוציאלים לא חיפשו אבל מדריכים, כן. התלבטתי רבות אם לעבוד כעובד סוציאלי, מקצוע שאותו למדתי, או לעשות אתנחתא לכמה שנים ולעבוד כמדריך, להגשים חלום מימי נעוריי (לאלה החולמים יש מה להגשים). כך הפכתי למדריך.

ואכן, עוד קודם שהגיעו החניכים הסתובבתי בקבוצה. אמרתי לעצמי: מהרגע שיגיעו, כל מה שיקרה כאן יהיה באחריותי - אם ירגישו טוב, ילמדו, יצרו, יהיו מוגנים ויקבלו אהבה. האחריות ליצירת קבוצה ולהובלה שלה, היא שלי. רגש אדיר של אחריות הציף אותי. כך התחלתי את תפקידי.

מהיום שהגיעו לא נחתי לרגע. התאמצתי להגיע אל אחרון החניכים, גם אל השקטים וגם אל המרוחקים. הפעלתי את כל יכולת החשיבה שלי כדי לספק לכל אחד מהם את צרכיו. לכל אחד הייתה פינה בלב מלאה באהבה והבנה; ומן הצד השני, מקום של גבולות ומסגרת. הקבוצה, שהייתה זרה, הפכה בתוך חודשיים לכל עולמי. דאגתי להם, שמרתי עליהם ותמכתי בהם. על גבולות לא ויתרתי. לבסוף, לאחר שנתיים הגעתי עם כולם לקו הסיום. 40 חניכים שגדלו והתפתחו והעבירו כאן, בכפר-הירוק, את התקופה היפה, החשובה והמשמעותית ביותר עבורם. תקופה שתרמה רבות להיותם אנשים בוגרים ומוצלחים.

פרק יפה זה הסתיים. הגוזלים שלי עפו מהקן ונשארת לבדי, יוצא מהבית לקבוצה ריקה ומתגעגע אליהם. ימים רבים לאחר מכן עוד הייתי מתגעגע; מתגעגע לשיחות הקבוצה, להתנהלות הקבוצה ולכל אותם ילדים שאהבתי.

עם תום תקופה זו, התפנתה משרת הלולן בכפר. כיליד קיבוץ בעל ערכים חקלאיים, ראיתי עצמי מאושר לעבוד בחינוך ובחקלאות גם יחד. לחנך ילדים על ידי עבודה, להדריך אותם, לסחוף אותם אחריו לעבודה, לאחריות ולדאגה לזולת.

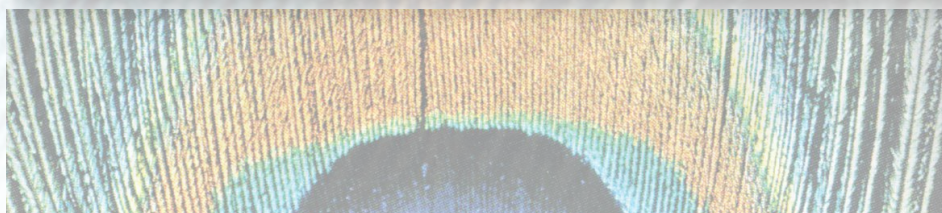
כל הערכים האלה היו בבסיס העבודה שלי כל השנים. ללא ידע קודם נכנסתי לעבודה. בשנתי הראשונה זכיתי לליווי צמוד והדרכה מהלולן הפורש, מר דוד בגה. אדם משכמו ומעלה. אדם שגם לאחר 40 שנה בחינוך היה בעל סבלנות אין קץ, נעים ומחובר בצורה מדהימה לנערים. כמובן, מקצועיותו הייתה לי לעזר רב. בעזרתו למדתי את רזי המקצוע. תודתי הרבה לי אליו על שהדריך אותי, ליווה אותי ובזכותו הכרתי אדם נפלא שכמוהו.

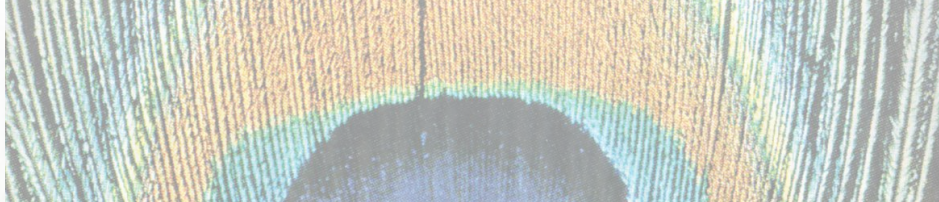
השנים היו יפות בלול. בד בבד התחלתי ללמד בבית הספר ולהגיש לבגרות בענף.

בשנתי החמישית בלול, נקראתי לנהל את קייטנת היום של הכפר-הירוק. בהיעדר אדם אחר בעל ניסיון, נאלץ סיסקו לקחת סיכון ולבחור בי. ללא ניסיון או ידע קודם, חודש לפני מועד הקייטנה, לקחתי על עצמי את התפקיד. הקייטנה הייתה מוצלחת ועם השנים גדלנו, התפתחנו והפכנו להיות אחת הקייטנות הגדולות והמובילות בארץ. קייטנה המשלבת טבע ובעלי-חיים. פעילות חוץ-כיתתית, יחד עם סדנאות מלמדות ופעילויות מהנות.

לפני כשנתיים נקראתי בשנית על ידי סיסקו. הפעם נתבקשתי לנהל את הפנימייה. הרגשתי הראשונה הייתה קשה. למה דווקא אני? למה לי מציעים את התפקיד הכי קשה בכפר הירוק? אחרי שבוע, התעשתי ונרתמתי לתפקיד.

השיבה לפנימייה הייתה נהדרת - כמו לחזור הביתה.

החזרה לילדים, לרגש האחריות לשלומם, שוב מלאו אותי. ביחד עם 9 מדריכים, 5 אמהות בית אנו מטפלים בילדי הפנימייה. עוד אנשים נפלאים העוסקים במלאכה: שמעון, אב-בית מרכז; לייקה, רכזת המח"ם; ועשרה ש"ש וחיילות.

החניכים עצמם נפלאים. ילדי פנימייה עם מודעות לימודית והתכוונות להצלחה לימודית. משקיעים שעות בלימודים. ההתכוונות ללימודים מובילה לתוצאות מרנינות לב מכל בחינה שהיא, ובכלל זה עולה אחוז הזכאות בבחינות הבגרות.

עם השקעה בלימודים, מתקיימים חיי חברה תקינים. דאגה לניקיון אישי, ניקיון הקבוצה והסביבה.

עוד מתאפיינים ילדי הפנימייה בהירתמות לכל משימה או מטלה; עזרה ותמיכה בזולת.

הפנימייה, כאז גם היום, שומרת על פלורליזם תרבותי. בני ובנות כל העדות ומכל הדתות מתחנכים בה, וכולם מגלים אהבה וכבוד הדדי.

עוד נשמרים בפנימייה נכסי צאן ברזל של הכפר-הירוק, הלא הם קבלות-השבת המוקפדות, החגים השונים הנחגגים ברוב פאר והדר, 'תוכניות העשר', ועוד מנהגים חשובים ויפים, ההופכים את הכפר-הירוק ליחיד ומיוחד. כל זאת, לצד המציאות המתחדשת של הצטיינות והצלחה בלימודים, מנהיגות סביבתית ותרומה לקהילה. כל אלה מוסיפים ומעשירים את הכפר הירוק.

המשפחתונים בכפר-הירוק

אורנה טאוס

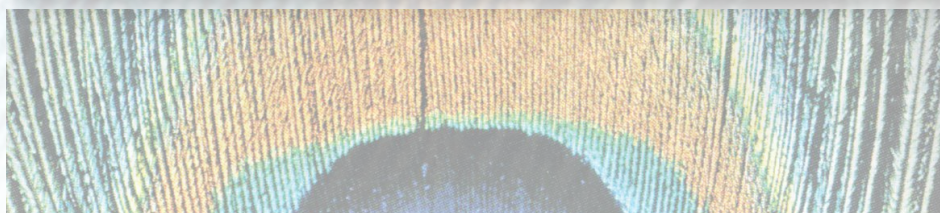
כששואלים אותי, במה אני עובדת? אני משיבה שאני מנהלת משפחתונים בכפר-הירוק. אנשים תוהים ולא מבינים למה אני מתכוונת. אכן, קשה להסביר מהו משפחתון. משפחתון טומן בחובו עשייה מורכבת, ברבדים שונים.

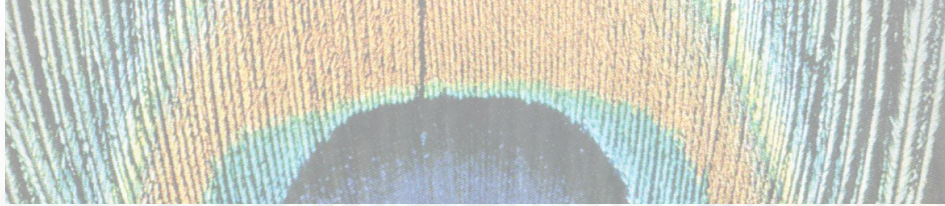
משפחתון הוא סוג של בית שנמצא בכפר-הירוק, את המשפחתון מנהל זוג נשוי, המתגורר עם ילדיו הביולוגיים במשפחתון, ויחד עמם מגדל ומטפל ב- 12 ילדים נוספים בגילאי שש עד שבע-עשרה.

כל ילד, מלווה ומטופל באופן אישי, כפי שכל הורה מטפל בילדיו. החל מלהשכימם בבוקר ולשלחם לבתי הספר השונים, וכלה בדאגה לכל צרכיהם: החומרניים, הרגשיים, התרבותיים, הלימודיים ועוד.

המעטפת שמקיפה את צורכי הילדים ניתנת עם הרבה חום, אהבה, אכפתיות, דאגה ורצון להקנות הרגלים טובים וערכים.

את המעשה הזה בכפר עושים 4 זוגות, אותם מלווה צוות טיפולי מסור; צוות צעיר המורכב מ-ש.ש. בנות שירות, חיילות וחיילים שפועלים ללא לאות על מנת לתת לילדים תחושה טובה של בית.

הכפר-הירוק חוגג כיום 60 שנה. אין זה דבר מובן מאליו שבכפר נוער יגדלו ילדים צעירים במודל שונה בתכלית מזה שנהוג בכפרי נוער.

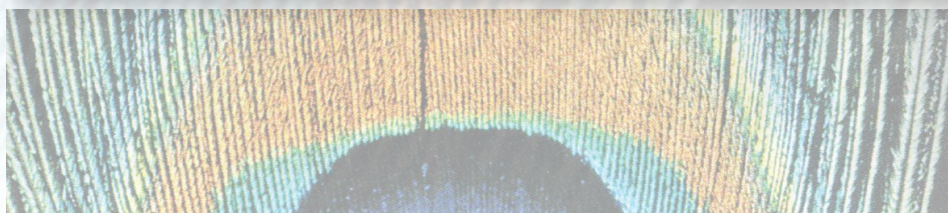
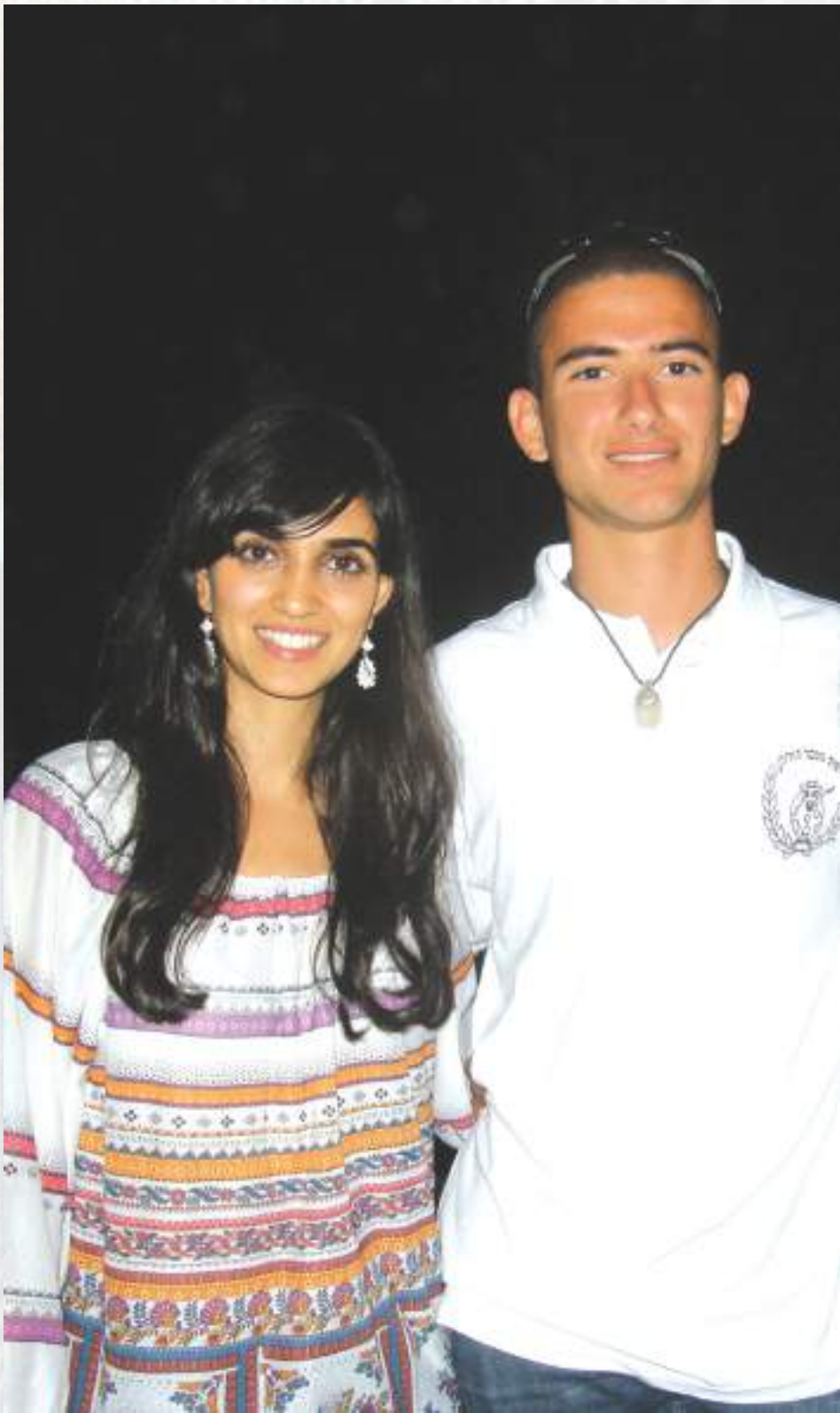
הילדים במשפחתונים זוכים לאווירה מיוחדת, שפנימייה קטנה אינה יכולה לתת. הם זוכים למרחב חיים גדול, טבול בירק, מוקף שדות; שמצויים בו בעלי-חיים שונים, שיש בו מרכז מוזיקה מדהים ושמתקיימת בו עשייה חינוכית מגוונת. מרחב החיים שמקיף אותם, משפיע על איכות חייהם ועל כך שבגאווה הם משתייכים למקום חינוכי ברמה גבוהה.

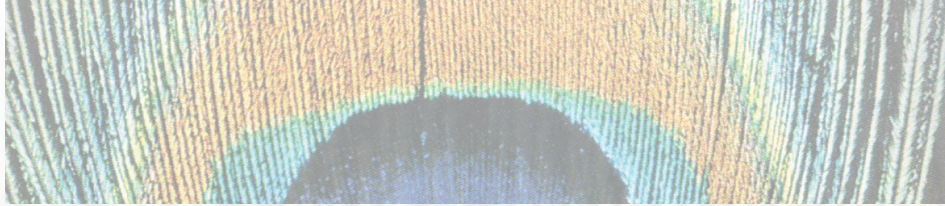
מסורת הכפר - קבלות השבת, חגיגת החגים, תכניות 10 בימי שישי - מהווה חלק בלתי נפרד של חיי הילדים במשפחתונים; זה כמו להיות בן-הזקונים במשפחה וליהנות ממגוון הפינוקים שיש לבני המשפחה להציע.

כיום, אנו ארבעה משפחתונים ובכל יום נעשית חשיבה מחדש, מה נכון ומה מתאים וכיצד ניתן לקדם ולשפר. בעיניי, הכפר הירוק מצטיין לא רק ברמתו הלימודית הגבוהה, אלא ביכולת שלו להכיל מגוון רחב של ילדים, החל מגיל חמש ועד לגיל עשרים, ברמות שונות של צרכים, ולהיות מסוגל לתת מרחב מחייה מתאים לכל אחת מהאוכלוסיות ובכל זאת ליצור משותף לכולם. נפלה בידי הזכות להיות חלק מהעשייה החינוכית המיוחדת הזאת.

יש לנו חלום: להקים בתוך הכפר מתחם שיהווה "בית ילדים" חדש ומותאם לצורכי ילדי המשפחתונים. אנו חולמים לבנות שישה בתים חדשים ולצידם את כל המתקנים הנלווים הדרושים לילדים, בכללם גן שעשועים, בוסתן עצי פרי; מקום שתהיה בו אווירה של בית אמיתי. לשם מימוש החלום נדרש לנו מימון...

המשק החקלאי

נתן לניר

המשק החקלאי של הכפר-הירוק, היה נדבך מרכזי בחיי הכפר. בגלל מרכזיותו של מפעל ההתיישבות בשנות החמישים והשישים, החינוך החקלאי היה בעדיפות לאומית, ובהתאם הקצאת המשאבים.

במהלך השנים חלו תמורות ושינויים, והיה צורך למצב מחדש את מקומו של המשק החקלאי בכפר. הדגש על הישגים בלימודים בא על חשבון העבודה במשק. נוכחות התלמידים במשק צומצמה מאוד, יחסית לשנים שבהן המשק היה מרכזי בחיי התלמידים.

שינויים במשק בשנים האחרונות:

כמו בכל מקום שעובדים בו אנשים, אנשים שעבדו שנים רבות במשק החקלאי, פרשו לגמלאות, ובמקומם באו אנשים חדשים, או שלא באו.

דויד בגה, איש יקר, שהיה נידבך חשוב במשק במשך שנים, שהקים את ענף הלול, הלך לעולמו.

משבר המים, שבעקבותיו קוצצו מכסות המים, וחוסר רווחיות מתמשך, הובילו לחיסול המטעים והפרדס. כיום, ברוב השטחים החקלאים, אנחנו מגדלים גידולי-בעל.

ענף האורווה - ענף חדש שהוקם עם יזם פרטי, התפתח מאוד בעשור האחרון. האורווה שלנו מתמחה בגידול וטיפוח הסוס הערבי. באורווה, התלמידים מתמחים ורוכשים ניסיון בטיפוח בסוס, לומדים את נושא הרבייה והטיפוח, וכמובן רכיבה.

ענפי הלול והרפת עברו שינויים משמעותיים.

בענף הרפת החלפנו את רוב המבנים, ומכון החליבה שודרג עם כל הטכנולוגיות העכשוויות. לול הפיטום שופץ, והותאם לגידול יותר אינטנסיבי של להקות. יש לציין שענף הלול הוא הענף המוביל בשנים האחרונות מבחינת רווחיות.

למרות כל השינויים, לא ניתן להתעלם מהערך המוסף שקיומו של המשק נותן לכפר הירוק: המרחבים הירוקים, וענפי המשק השונים תורמים לכך שהכפר-הירוק הוא לא עוד בית-ספר רגיל - הם תורמים לייחודיות של הכפר.

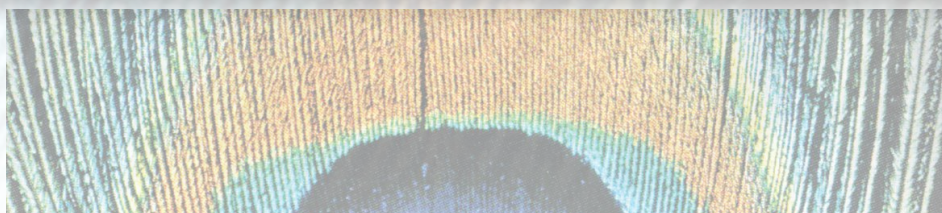
לכן לא ויתרנו על עבודת תלמידים במשק, ופיתחנו במשך השנים דרכים להגביר את הקשר של התלמידים למשק, לאו-דווקא דרך העבודה.

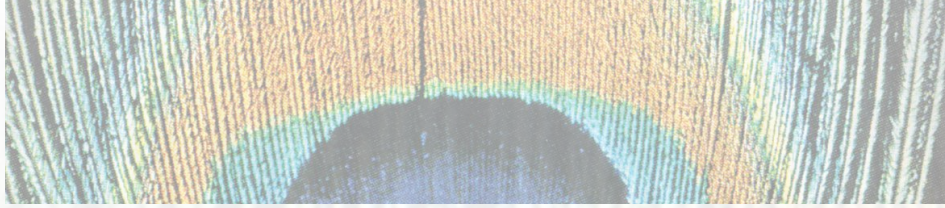
כדי לשמור על האטרקטיביות של המשק, אנחנו עושים לשיפור החזות, משקיעים בטכנולוגיות חדשות ובמבנים. סככות הרפת ניבנו מחדש לפי סטנדרטים של משרד החקלאות והמשרד לאיכות הסביבה.

בחמש השנים האחרונות, הכפר-הירוק הוגדר ע"י גף ניסויים במשרד החינוך, ככפר נוער ניסויי.

השנים שבו הכפר-הירוק נימצא במסגרת זו, אפשרו לכפר לפתח יוזמות חדשות בתחום מנהיגות וסביבה. בתהליך זה נידרש המשק להציג את יתרונותיו ותרומתו לרעיונות שגובשו במהלך הניסוי. מכיוון שהמשק יכול להוות פלטפורמה לפעילות בתחומים הקשורים לניסוי, פיתחנו והגדרנו מחדש את פעילות התלמידים במשק.

הניסוי היה הזדמנות למשק לבצע שינויים, ולחזק את היתרונות של הכפר-הירוק.

הנושאים שפותחו במשק בתהליך הניסוי:

1. חקלאות שומרת ערכי טבע:

בשטחים החקלאים יש הרבה ערכי טבע, כמו ביצות חורף, המאפשרות פעילות של אוכלוסיות של דו-חיים, וציפורי מים. שמורת הנרקיסים, ציפורי שיר, וציפורי טרף, פרחי בר.

בבית הספר יש מדריך לפעילות שטח, התלמידים במסגרת המערכת הבית-ספרית יוצאים לשטח לפעילות של תצפיות ולמידה.

2. חקלאות אורגנית.

חקלאות אורגנית היא חקלאות שאינה משתמשת בחומרים כימיים לצרכי הדברת מזיקים, ודישון. ההנחה היא שחומרים אלה מזיקים לסביבה ולבריאותנו.

הוקצע שטח בשדות, שהוגדר וקיבל אישור מתאים כשטח אורגני. בשטח הזה תלמידי הכפר מגדלים ירקות אורגניים, ומוכרים אותם. כמו-כן נטענו בוסתן על טהרת שבעת המינים. גינות קהילתיות.

3. מרכז-המבקרים.

מרכז המבקרים הוקם כענף נוסף בתוך המשק, שהמטרה העיקרית שלו היא הידוק הקשר בין הכפר-הירוק לסביבה הקרובה.

במרכז-המבקרים יש פינת-חי עשירה, ופעילויות שונות הקשורות לענפי המשק.

רכשנו עגלות-נוסעים מיוחדות, ובאמצעותן אנחנו מסיעים את אורחי מרכז-המבקרים במרחבי הכפר-הירוק.

4. יער מיסקי.

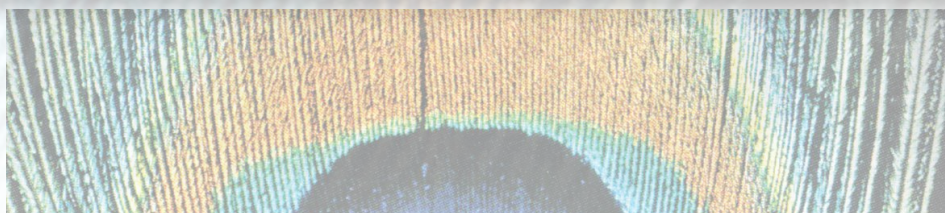
מאחר ונאלצנו לעקור את הפרדס ואת המטעים, נשארונו בלי עצים בשטח. כדי ליצור כתמים ירוקים אנחנו נוטעים חורשות עצים בשטחים קטנים שקשה לעבד אותם. תלמידי הכפר נוטעים את העצים באירועים כמו ט"ו-בשבת.

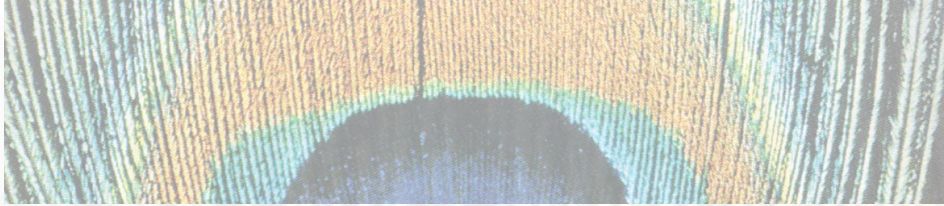
הכפר-הירוק עשה ועושה רבות כדי לשמור על מעמדו של המשק במסגרת אילוצים רבים של תקציבים.

הכפר-הירוק מכיר ומכנים את העובדה שהמשק החקלאי הוא חלק בלתי ניפרד מהמהות של הכפר-הירוק. קיומו של המשק החקלאי הוא היתרון לכפר, העושה אותו למקום שונה.

טבע בכפר

טבע

תוכנית בראש ירוק העשרת מחוננים ומצטיינים

בימי ראשון ורביעי אחר-הצהריים, מתמלא הכפר-הירוק בכמאתיים ושמונים אנשים קטנים עם מוחות גדולים. אלה הם המחוננים והמצטיינים של תוכנית "בראש-ירוק", בניהולו של אייל קנטור.

התכנית, המיועדת לכיתות ג'-ז', פועלת כחממה חברתית לילדים. בה הם זוכים לפגוש תחומי ידע, הבעה ויצירה שאינם פוגשים בהם במסגרות הלימוד הפורמליות שלהם.

את מוחו של הילד המצטיין והמחונן יש להזין בחוויות חושיות רבות ומאתגרות. לכן, הילדים בונים, יוצרים ומשחקים בחוקי המדע והאינטליגנציה, פותרים חידות אינסופיות וממציאים בכוחות עצמם את האתגר החשיבתי הבא.

בתכנית ב"ראש ירוק" אנו מאמינים עוד, כי נפשו של הילד היא שער הכרחי לתהליך למידה בריא. לפיכך, דגש רב ניתן לחוויה, לגיבוש הקבוצתי ולמקומו הרגשי הבטוח של הילד בתוך קבוצתו.

בכל מפגש משולבת יכולתו הקוגניטיבית המיוחדת של הילד המחונן והמצטיין, עם יכולתו להביע את עצמו בפני חבריו ולהתמודד בהצלחה עם מקומו בקבוצת השווים המתגרת שבה הוא נמצא.

דרך שילובים מרתקים, מפגישים הילדים בין עולמות של ידע, קוגניציה, דמיון, הבעה, יצירה ורגש. הילדים ממציאים בדמיונם דמויות מן האגדות ואז משחקים, מגינים ומייצרים חברה מציאותית במשחקי תפקידים ופנטזיה.

הם יוצאים למסעות ביסול בעולם הגיאוגרפיה, מפתחים מיומנויות חברתיות דרך יצירת סרטים ומיומנויות ביטוי רגשיות דרך צילום וכתביבה. הילדים לומדים את חוקי הפיזיקה דרך המצאת ויצירת הפעולה הפיזיקלית, ומחדדים את פעולת המוח דרך המצאת קיפולי אוריגאמי וחידות היגיון מרתקות.

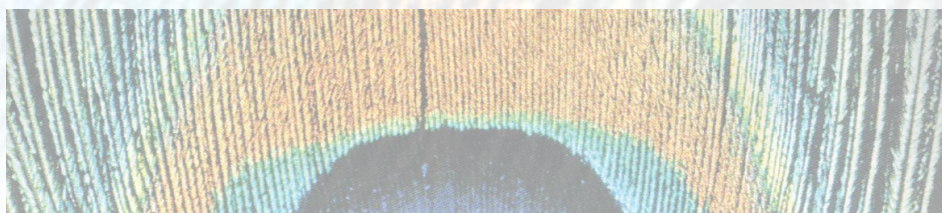
כחלק מהגישה החברתית משתתפים הילדים, מספר פעמים בשנה, במחנאות - בחנוכה, פסח ובחופשת הקיץ. מחנות אלה פתוחים לילדים בתוכניות למחוננים ברחבי הארץ, ובכך מתאפשר דיאלוג והיכרות רחבים עם ילדים כמותם. כמו-כן הם יוצאים עם קבוצתם לטיולים ברחבי הארץ.

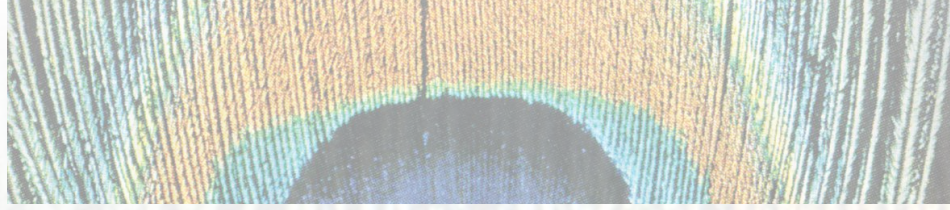
כחלק מן האמונה כי מאחורי כל ילד מחונן נמצא הורה "דאגן", אנו מקיימים מפגשים והרצאות להורים בנושאים ייחודיים להתפתחותו של הילד המחונן והמצטיין.

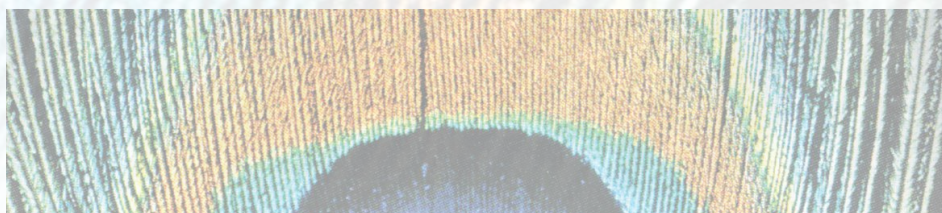
בשנים האחרונות הולכת ומתרחבת התוכנית "בראש ירוק", ונוספים אליה עוד ועוד ילדים מחוננים ומצטיינים.

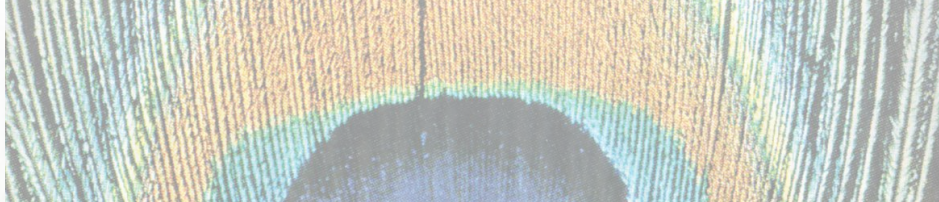

לתוכנית מגיעים ילדים מכל איזור השרון ומאזורים רבים נוספים, ובהרבה מקרים משמשת החטיבה בכפר כהמשך ללימודים של ילדינו.

הכפר הירוק - ארץ האפשרויות הבלתי מוגבלות או: אין מקום שהוא רחוק מדי

הדר אגמון-פרי

את הכפר-הירוק פגשתי לראשונה לפני כארבע שנים, כשהגעתי לראיון עבודה, אצל סיסקו, עליזה ואריה. כבר מכניסתי בשערי הכפר אל משרדו של סיסקו, הרגשתי שיש במקום הזה אנרגיות מיוחדות, חיוביות. הרגשתי שהגעתי הביתה.

השיחה זרמה בטבעיות - על סביבה, מנהיגות ומה שביניהם. התפקיד שהוצע לי: "מובילת ניסוי", נשמע ערטילאי ובלתי מובן, אך הנושא הסביבתי הזורם בדמי, גרם לי לרצות מאוד בתפקיד. מקץ כמה ימים, כשהתבשרתי שהתקבלתי לעבודה, הייתי מאושרת. המשפט האחרון בשיחת הטלפון היה: "אה... כן... ותהיי גם המחנכת של

כיתת המנהיגות הראשונה". לא חשבתי פעמיים ומיד השבתי בחיוב.

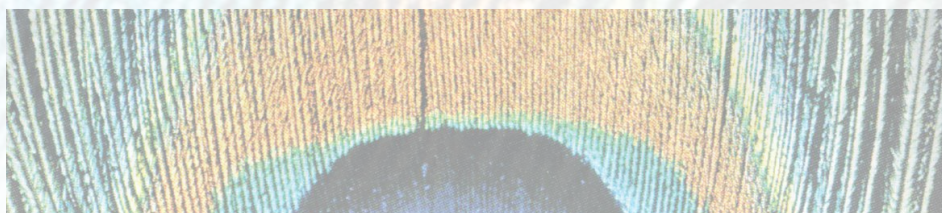
החינוך הוא החשוב ביותר עבורי בשלל התפקידים החינוכיים, סביבתיים. לא שיערתי שיהיה לי חלק מרכזי בתהליך כה חשוב.

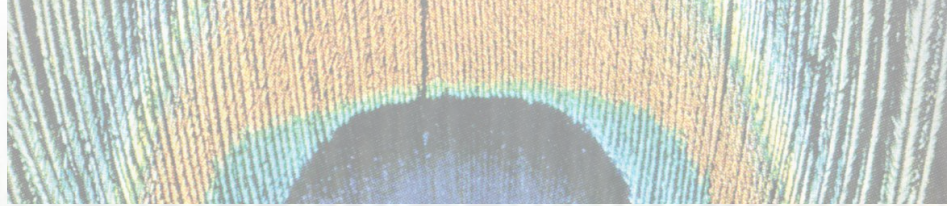
למחרת פגשתי את צחי! צחי ניסה להסביר שאסף חבורה מיוחדת של ילדים, ושהכי חשוב שיהיו מאושרים, שיבואו שמחים לבית הספר. כל השאר, אמר צחי, כבר יגיע.

לתוך תכני המסלול רקחנו מספר מרכיבים שאנו מאמינים שירחיבו את האופקים של תלמידינו, ייתנו כישרים וכלים ויספקו אפשרויות ללימוד, חשיבה ועשייה. תחילת הדרך לוותה בחששות רבים. זכינו למידה רבה של אמון מההורים שהביאו

את ילדיהם למסלול חדש ולא מוכר, ולכפר נוער הנמצא בעיצומו של תהליך שינוי ומיתוג מחדש. ילדים שעזבו בשבועות הראשונים לשנת הלומדים עוררו חששות בלב רבים, אך אני כבר הרגשתי שיש לנו בידיים "חבורה מיוחדת" ורעיון מצוין.

זמן רב הוקדש לגיבוש הכיתה, להקניית תכנים סביבתיים ולקשר בין הגורמים הרבים שפועלים במסלול: מוסיקה, אמנויות, פיתוח כישורי מנהיגות, פיתוח הזיקה לסביבה, תוכנית לימודים ייחודית באוניברסיטת תל-אביב, ועוד.

לקראת אמצע השנה החלו להגיע תלמידים נוספים, המעוניינים להצטרף לכיתה, ואף תלמידים בכיתות ו' המעוניינים להירשם למסלול. כשהחלה ההרשמה לכיתה השנייה במחזור, הבנו שאכן יש כאן פריצת-דרך של ממש.

תלמידי המסלול החלו לבלוט בנוף הכפר: במוסיקה, במחול, בספורט, בארגון אירועים, ועוד...

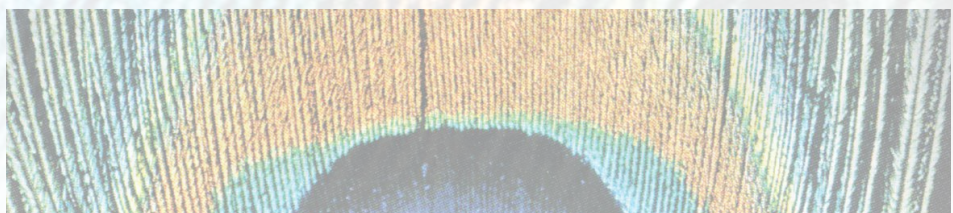
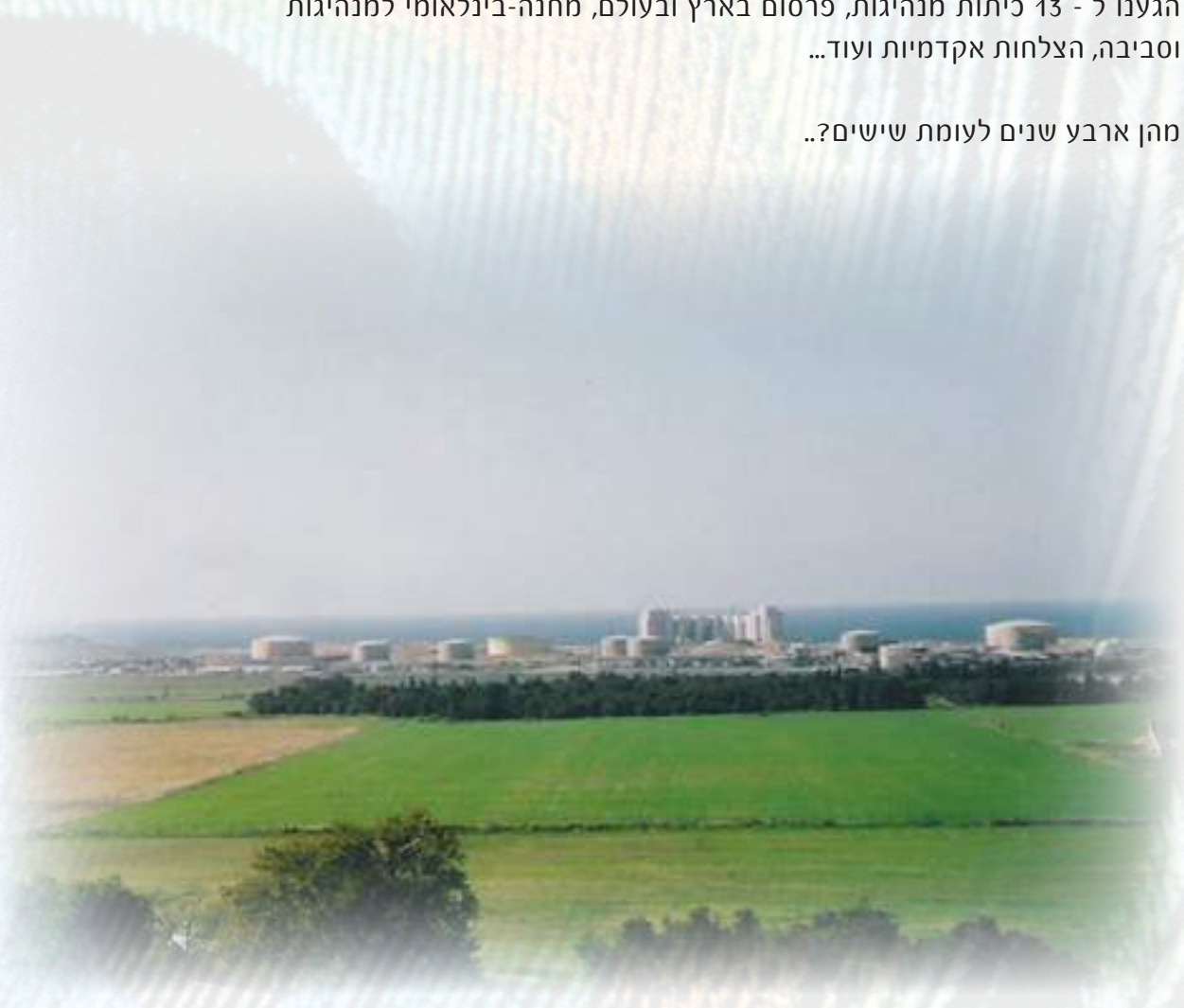
בכל פעילויות הכיתה והמסלול זכיתי לתמיכה מלאה וליווי הדוק של צחי - מנהל המסלול והרוח החיה שלו; של אריה - מנהל החטיבה דאז, של עליזה, מנהלת בית הספר ושל סיסקו - מנהל הכפר.

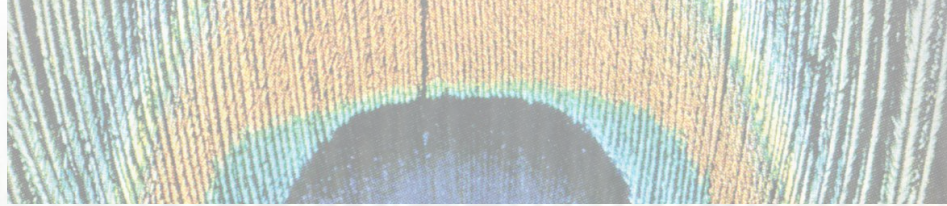
במקביל להמשך העבודה על פיתוח תכני המסלול לפיתוח מנהיגות סביבתית, התקדם הניסוי - תהליך החדשנות של הכנסת תכני המנהיגות והסביבה לכלל הכפר, המצוינות והמיתוג.

הבנו ש"הזהב הירוק" - השטחים הפתוחים והמשק החקלאי, בשילוב מסלול המנהיגות המתפתח - הם המפתח להצלחנו. תלמידי כיתות המנהיגות הסביבתית, היוו רוח גבית חזקה להטמעת התכנים ולפיתוח האקטיביזם הסביבתי באופן יום-יומי.

כל רעיון זכה לתמיכה: "ארץ האפשרויות הבלתי מוגבלות"... כבר אמרתי. עם סיסקו, האיש והחלום, הבנתי שאפשר להגיע רחוק. סיסקו - איש של אנשים והגשמת חלומות. ועם צחי - מנהל המסלול, שבדרכו המיוחדת נלחם על כל תוכנית, שכנע כל הורה וזיהה כל תלמיד המתאים למסלול. כך, בארבע שנים הגענו ל - 13 כיתות מנהיגות, פרסום בארץ ובעולם, מחנה-בינלאומי למנהיגות וסביבה, הצלחות אקדמיות ועוד...

מהן ארבע שנים לעומת שישים?..

עבורי, העבודה במסלול מנהיגות-סביבתית ובהובלת הניסוי, הן זכות גדולה. הזכות לתרום לפיתוחו של הכפר ולהיות חלק מהמורשת המפוארת שלו, אינם דבר של מה בכך.

אני גאה להיות חלק מבית הכפר-הירוק, ומאחלת לכולנו עוד שנים של הובלת תהליכים חינוכיים מדהימים, פעילות סביבתית ענפה, מאות תלמידים מאושרים, חלום-הגשמה-ושוב חלום...

אחרית דבר...

לקחו משהו שיישאר איתם. כמוני

נוי קוגמן

מה אני יכול לכתוב לכבוד חגיגות השישים לכפר הירוק? אני רק תלמיד כיתה י', בשנה הרביעית שלי פה. לא הייתי פה כשכגרשון זק ייסד את הכפר, ב-1950. וגם עשר שנים אחר כך, ועשרים, ושלושים וארבעים, דורות של תלמידים התחנכו כאן - אבל אני לא יודע עליהם כלום. ואיך אני יכול לדעת? לא הייתי שם. גם הכפר, כמובן, שינה פניו מאז. ואפילו אם נצמצם את תקופת הזמן, את רוב התלמידים שלומדים כיום בכפר לא זכיתי להכיר, ועם רוב המורים לא למדתי. איך מצופה ממני לכתוב טקסט לכבוד אירוע כל כך כולל?

אני יכול לכתוב, כמובן, איך אני מרגיש. שבכפר הירוק מצאתי את בית הספר המתאים לי, בית ספר שבו הכישורים שלי זוכים לביטוי והקשיים שלי מפותחים. מקום בו אני רוכש ידע, אך רכישת הידע לא באה על חשבון גישה אישית וחינוך ערכי. מקום בו אני יכול להתדיין עם מורים, לחלוק עליהם, להתווכח, בלי שיפטרו את טענותיי ב"אני מורה ואתה לא, תהיה בשקט". מקום שאליו כיף לי לקום בשש בבוקר (טוב, נו, לא ממש כיף, אבל נסבל). מקום בו אני אמנם לא תמיד נהנה ומתלונן על היבטים בו לא מעט, אבל בסופו של דבר, הוא לוקח חלק חשוב בחיים שלי, וטוב שכך.

אבל למה לי לכתוב את כל זה? במה זה יעזור? איך החוויות האלו שלי קשורות לשנת השישים? אלפי תלמידים למדו בכפר לתולדותיו, ואני רק אחד מהם. כל מה שאני מרגיש הוא חלק מזערי מכלל התוצאות שהכפר הביא אליהן. אבל בעצם, אין דרך אחרת.

כי את הכפר הירוק אי אפשר לתאר על ידי אוסף של תאריכים בהם קרו דברים חשובים. גם רשימה של אנשי תרבות שהתחנכו פה לא תמצה אותו. אין אף דרך למצות מקום כזה. כי הכפר הירוק הוא בעצם אוסף חוויות של אנשים שונים, תלמידים, מורים ואנשי צוות, שחיהם הצטלבו במקום אחד. לא כולם מרגישים אותו דבר, החוויות של כל אחד שונות. אבל אני יכול להעריך שרובם אהבו את הכפר, רכשו בו חברים, למדו בו דברים מעניינים, לקחו משהו שיישאר איתם. כמוני.

איך ירגיש עכשיו בן המחזור הראשון לכפר הירוק אם יבקר בו כיום? בוודאות, זה לא יהיה אותו דבר. הכפר הירוק מתקדם עם הזמן, ובכך חלק מכוחו. אותו בוגר אולי יתמרמר על כך שחלק מהתלמידים "חלשלושים", יושבים על המחשב יותר

משהם עובדים תחת השמש הקופחת, וייתכן שיעיר על כך שבזמנו היה יותר כבוד למבוגרים. האמת, שדרכי לכבד מבוגרים היא דווקא בכך שאני מאמין שהם מסוגלים לדבר איתי, מתוך כבוד והכרה בהבדלי הגיל והניסיון, אבל גם בגובה העיניים. הוא, כנראה, היה מוצא אותי חצוף משהו. הרבה שינויים טכנולוגיים, תרבותיים וחברתיים, עברו העולם, המדינה, והכפר אחריהם. מגמות חדשות נפתחו, דרכי לימוד נוצרו, והוא לא עומד במקום. ולמרות הכול, אני מאמין שאותו בוגר היה יוצא עם חיוך, ואומר שהכפר הירוק עדיין נשאר מקום שטוב להתחנך בו. אין לי ספק שכך אגיד לרובוט הידידותי שאותו אפגוש ליד השער האלקטרוני החדש, עוד שישים שנה.

